

Håkan Skogsjö

Så stavar du namnen

Släktforskarförbundets namnlista
2:a upplagan (1999)

Särtryck ur

Släktforskarnas årsbok 1999

[ISBN 91-87676-19-2 | ISSN 0280-3984]

utgiven av Sveriges Släktforskarförbund

Distribuerad som pdf-fil 2025

Copyright © Håkan Skogsjö (CC BY-SA 4.0)

SÅ STAVAR DU NAMNEN

Släktforskarförbundets namnlista*

2:a upplagan (1999)

— Av Håkan Skogsjö —

I Släktforskarnas årsbok 1995 publicerade jag en första version av Släktforskarförbundets namnlista. Listan har rönt uppskattning från många håll, använts flitigt och även legat till grund för diskussioner kring olika förnamn, bland annat i Nättidningen RÖTTER. Detta glädjer mig förstås.

Här framläggs en andra, reviderad och utökad upplaga av namnlistan, där åtskilliga av de synpunkter som kommit mig till del har beaktats. Åtskilliga nya namn och namnformer har tillkommit samtidigt som några har utmönstrats. Vidare har listan gjorts utförligare. Bland annat har jag i större utsträckning än tidigare angett källor och belägg. Det gäller särskilt för ovanligare namn, som inte förekommer allmänt i namnlitteraturen. Namn som har börjat användas under den tid som listan omfattar (ca 1550–1850) har jag också försökt ange ungefär när namnet kom i bruk.

Inledningen är i allt väsentligt oförändrad sedan första upplagan. Av praktiska skäl trycks den på nytt här, för att läsare ska ha den lätt tillgänglig.

*) Syftet med *Släktforskarförbundets namnlista* är att utgöra en norm för stavningen av förnamn i äldre tider (från 1500-talet till mitten av 1800-talet). Listan får i oförändrad form fritt mångfaldigas och spridas under förutsättning att dess namn och syfte klart framgår.

Många personer har bidragit med kompletteringar, tillägg och värdefulla synpunkter under de gångna åren. Jag vill särskilt tacka följande forskare: Ulf Andersson, Jens Arvidsson, Anders Berg, Torsten Berglund, Stefan Björn, Jörgen Blästa, Mats Carlin, Lars Ekblom, Olle Elm, Karl Göran Eriksson, Bo Fredrikson, Conny Gustavsson, Leif Gustafsson, Stefan Hammar, Niklas Hertzman, Kjell Holmåker, Elna Jonsson, Per Linder, Bo Lindwall, C-G Magnusson, Hjördis Nilsson, Annika Otfors, Bo Persson, Ruben Persson, Karin Petersson, Carl Szabad, Christer Svensson, Christine Svensson och Kjell Öhman. De har alla bidragit till en aktiv och stimulerande debatt kring våra förnamn i äldre tider. Av dessa vill jag särskilt framhålla Anders Bergs insatser för att bringa klarhet i den skånska namnfloran.

Några personer har granskat listan och kommit med värdefulla synpunkter innan den gått i tryck. De är Anders Berg, Torsten Berglund, Carl Henrik Carlsson, Karl Göran Eriksson, Bo Lindwall, Torbjörn Näs och Urban Sikeborg. Till dem riktar jag ett varmt tack.

Håkan Skogsjö
april 1999

Inledning

Våra förfäders namn är i gamla kyrkoböcker och andra handlingar stavade på många olika sätt. Om vi bokstavstroget noterar alla belägg för en Per Eriksson kan vi finna stavningar som *Pehr Erichson*, *Pähr Ericksson*, *Peer Ersson*, *Per Ehrsson*, ja till och med så egendomliga som *Phär Ericksånn*. En vår anmoder kan vara noterad som *Catharina Matthsdotter*, *Caisa Matsdotter* och *Carin Matthiasdotter*.

De skiftande stavningarna avspeglar ingen vilja eller önskan hos våra förfäder, utan är endast ett tecken på bristande stavningsnormer och dålig

skrivkunnighet i äldre tider. För oss släktforskare finns ingen anledning att fästa avseende vid varianter som *Pehr*; *Pär*; *Pähr*; *Per*; *Peer*; de uttalades likadant och avser alla exakt samma namn.

I stället gäller det att bringa reda bland alla dessa stavningsvarianter och namnformer – mer eller mindre slumpvis tillkomna – genom att fastställa lämpliga normalformer till förfädernas namn och stava dessa enligt vedertagna regler. Anfadern Per Eriksson, nämnd med alla olika stavningar ovan, noteras inte med någon av dessa på antavlor och stamtavlor, i släktutredningar och andra sammanställningar, tryckta eller otryckta, utan med normalformen *Per Eriksson*.

Inte minst datorns intåg i släktforskningen har ökat behovet av konsekventa skrivningar av namnen. En forskare som dataregistrerar förfäderna som Pehr, Pär, Pähr och Per, får problem att återfinna dem. Datorn förstår inte att det avser samma namn, och forskaren måste själv komma ihåg att han stavat en ana Pähr, en annan Per och en tredje Pehr.

Kort sagt: en inkonsekvent stavning av namnen gör släktforskningen krångligare, skapar onödiga problem och försvårar kommunikationen mellan forskare.

Namnlistans syfte och urval

Syftet med den här artikeln är att försöka skapa en gemensam släktforskarnorm för hur förnamn ska stavas.

Nedan framläggs en namnlista, uppdelad i mans- och kvinnonamn. I fetstil noteras den normerade stavningen, därefter följer uppgifter om namnets ursprung (och i undantagsfall etymologi), dess geografiska utbredning i Sverige (om den varierar starkt) och uppgifter om närbesläktade namn.

Namnlistan speglar namnskicket inom Sveriges nuvarande gränser från 1500-talet till mitten av 1800-talet. Under senare delen av 1800-talet ökade skrivkunnigheten bland de breda folklagren samtidigt som namnen började stavas mer konsekvent i officiella handlingar. Släktforskaren bör därför när det gäller modern tid (de senaste 100–150 åren) följa den stavning personerna själva använde eller – om den inte är känd – den som förekommer i kyrkoböckerna eller andra officiella källor.

Även om ambitionen med namnlistan är att spegla det svenska namn-

skicket under drygt 300 år, finns inte alla namn och namnformer redovisade. Orsakerna är flera:

För att förtecknas krävs att namnet har varit någorlunda vanligt i svensktalande miljöer; många namn bland tyska invandrare i städerna har inte tagits med eftersom de aldrig i nämnvärd grad spred sig till svenskar, och detsamma gäller franska namn och namnformer bland vallonska invandrare (exempelvis *Pierre* och *Katlin*). Inte heller har latinska namnformer (exempelvis *Laurentius* för Lars, *Benedictus* för Bengt, *Haquinus* för Håkan) tagits med annat än i undantagsfall. Och när det gäller kvinnonamn som både har en form som slutar på -a och en som slutar på -e (exempelvis *Josefina–Josefine*, *Sofia–Sofie* och *Karolina–Karoline*), har den franskinspirerade formen på -e uteslutits. Likaså har talspråkliga och starkt dialektala varianter av namnen inte tagits med, såvida de inte blivit någorlunda allmänt accepterade i skriftspråket (därför saknas många vanliga smeknamn som *Lasse*, *Olle*, *Pelle*, *Nisse*). Dessutom har enstaka extremt ovanliga namn lämnats bort, särskilt i fall då det varit oklart vad slags namn det egentligen rört sig om. Slutligen har förmodligen även ett och annat namn råkat bli uteglömt – trots idogt letande i litteraturen.

Uppgifterna om namnens ursprung och släktskap bygger huvudsakligen på tre böcker: »Svenska förnamn» (Skrifter utgivna av Svenska språknämnden, 29) av *Roland Otterbjörk* (Stockholm 1975), »Danske personnavne» av *Rikard Hornby* (Köpenhamn 1978) och »Svenska personnamn. Handbok för universitetsbruk och självstudier» av *Ivar Modéer* (Uppsala 1964). Av dessa har »Otterbjörk» använts så flitigt att jag funnit det för gott att inte ange den som källa vid enskilda namn i förteckningen nedan annat än i undantagsfall; det skulle bara trötta läsaren i onödan att ständigt finna hänvisningar till denna ypperliga bok, som dessutom är mycket enkel att hitta i. För den föreliggande, andra upplagan av namnlistan har verket *Sveriges medeltida personnamn* (1967–98) också utnyttjats för namn med begynnelsebokstäverna A–H.

Urvalet bygger till stor del på egna erfarenheter av vilka namn som var i bruk under den aktuella tidsperioden. För att få det mer komplett har släkthistorisk litteratur gått igenom, främst skriftserien *Svenska antavlor* (1980–), utgiven av Genealogisk ungdom och Sveriges släktforskarförbund, och tidskriften *Släkt och hävd* (1950–), utgiven av Genalogiska föreningen.

Husförhörslängderna bästa källan

Det finns släktforskare som hävdar att vi alltid bör skriva en förfaders namn som det är noterat i födelse- och dopboken. Det är visserligen en enkel regel, men den leder dessvärre ofta helt fel.

Vilken källa är då mest tillförlitlig när det gäller att fastställa namnet på en person som levde för hundra eller tvåhundra år sedan? För att kunna besvara frågan måste vi beakta hur de olika källorna tillkom och användes. I födelse-, vigsel- och dödböckerna gjorde prästen noteringar när församlingsborna lät döpa sina barn, gifta sig eller begrava sina döda. Det var högtidliga tillfällen med ceremonier och ritualer, det var lätt att prästen smittades av stundens allvar. Personer som i nästan alla andra sammanhang heter Per, Olof, Kajsa eller Greta står helt plötsligt noterade som Petrus, Olaus, Katarina och Margareta. Tydligast är detta i just födelseböckerna, som därmed blir den minst tillförlitliga källan.

Helt annorlunda fungerade husförhörslängderna.

En gång om året var förfäderna tvungna att bevista husförhøret. Prästen satt vid ett bord med längden framför sig, ropade upp namnen på de församlade en efter en och tenerade dem i kristendoms-kunskap och läskunnighet. Sedan doppade han gåspennan i bläckhornet och noterade deras kunskaper.

Det var med andra ord väsentligt – av praktiska skäl – att notera rätt namnformer i husförhörslängden, namn som folk kände igen. Bonden Olof Johansson – i byn alltid kallad »Södergårds-Olle» – skulle knappast lystra till namnet Olaus, som han inte ens visste att han var noterad med i födelseboken av prästen, kunnig i latin och med smak för det lärda.

Situationen är inte helt olika i dag. En Lars Andersson kallas för det mesta Lasse av arbetskamrater och i familjen, men posten från myndigheterna i de bruna fönsterkuverten är adresserad till Sten Lars Andersson. Vilket namn Lars är noterad med i födelseboken vet han inte, han har aldrig sett den (säkert står där Sten Lars – myndigheterna är ganska noggranna nu för tiden – men inte så sällan händer det även i dag att stavningen förvanskas eller namn försvinner mellan vaggan och graven). Skulle någon fråga honom vad han heter kan han svara: »Lars, fast jag kallas för det mesta Lasse». Blir han avkrävd ett fullständigt namn på någon blankett skriver han »Sten Lars Andersson».

Vad ska vi som släktforskare kalla honom i en släktutredning? Korrekt och fullständigt är »Sten Lars ”Lasse” Andersson», det vill säga hans fullständiga namn med tilltalsnamnet markerat och smeknamnet angivet (om och när smeknamn ska anges kan diskuteras, men vill man notera det kan det göras på angivet sätt).

Det gäller alltså för oss släktforskare att använda namn och namnformer som våra förfäder och släktingar skulle kunna identifiera sig med – inte mekaniskt notera exempelvis födelsebokens stavning.

Och den bästa enskilda källan torde husförhörslängden vara.

Dessutom har namnlistans första upplaga granskats och kompletterats av följande forskare: *Hans Ahlborg* Stockholm, *Olof Cronberg* Växjö, *Hans Gillingstam* Stockholm, *Bo Lindwall* Leksand, *Peter Olausson* Gillberga, *Urban Sikeborg* Sollentuna och *Carl Szabad* Enskede. För den slutgiltiga utformningen ansvarar dock författaren ensam.

Namnformer och stavning

Hur skiljer man ett namn från ett annat? Är *Laurentius*, *Lorens*, *Lorentz*, *Lorenz*, *Lars* och *Lasse* samma eller olika namn? Och hur förhåller det sig med *Katarina*, *Catharina*, *Karin*, *Carin*, *Caisa* och *Kajsa*? Den typen av frågor måste besvaras när en namnlista av detta slag ställs samman.

Först några ord om terminologin som används här:

Namn = samlingsbegrepp för flera namnformer med gemensamt ursprung (*Katarina*, *Kajsa* och *Karin* är olika namnformer av samma namn).

Namnformer = varianter med olika uttal av samma namn; det finns namnformer av olika typer: *Lasse* är en smekform för *Lars*; *Laurentius* är den latinska ursprungsformen av samma namn; *Stina* är en kortform av *Kristina*.

Stavningsformer = olika stavningar som ger identiskt eller näst intill identiskt uttal av ett namn eller en namnform, exempelvis *Lorens*, *Lorenz*, *Lorents*.

Syftet med namnlistan är att vara en norm för stavningen. Det innebär att listan kan uppta flera former av samma namn, däremot aldrig olika stavningar. Tvärtom anges en enda, rekommenderad stavning (med fetstil). För släktforskaren betyder detta följande:

En anmoder kanske påträffas med följande namnformer och stavningar i källorna: *Christina*, *Kristina*, *Kerstin*, *Kjerstin*, *Chierstin* och *Stina*. Dessa stavningar representerar tre namnformer (tre uttal): *Kristina*, *Kerstin* och *Stina*. Släktforskaren måste själv avgöra vilken namnform som är lämpligast att använda (hur det kan göras redovisas nedan), däremot ger »Släktforskarförbundets namnlista» besked om vilken stavning som bör användas. Väljs formen *Kerstin* bör namnet stavas just så, inte *Kjerstin* eller *Chierstin*.

Med andra ord: Namnlistan kan användas på ungefär samma sätt som

Svenska akademins ordlista. Du måste själv välja det mest lämpliga ordet/namnet, sedan kan du kontrollera stavningen i respektive lista.

I Släktforskarförbundets namnlista används nästan utan undantag en nutida normalstavning av förnamn, grundad på boken Svenska förnamn, namnsdagslängder och annan namnlitteratur. Har man inte tillgång till dessa kan man ändå för det mesta fastställa en korrekt stavning med hjälp av följande tre regler:

- Uteslut stumma bokstäver (skriv *Tomas*, ej Thomas),
- Teckna k-ljudet med 'k', inte 'c' eller 'ch' (skriv *Karin*, *Kristina*, ej Carin, Christina),
- Använd inte gammalstavning (skriv *Gustava*, ej Gustafva).

Nu bör en namnlista av detta slag inte användas slaviskt och utan undantag. Det finns självklart tillfällen då man bör frångå den stavning som rekommenderas. Det kan gälla historiska personer med en hävdvunnen stavning i litteraturen, exempelvis *Carl Michael Bellman*, eller skrivkunniga personer i äldre tider som stavade sitt namn konsekvent och kanske även medvetet originellt; den stavningen bör respekteras. Vidare kan det i vissa trakter förekomma namnformer som inte finns rekommenderade i listan (skrivs med fetstil); om personer i trakten konsekvent skrivs med en sådan namnform är det rimligt att trots allt använda den som normalform (och sannolikt borde den rätteligen funnits med i namnlistan).

Synpunkter, kompletteringar och rättelser till namnlistan emottages med tacksamhet och kan sändas till författaren under Sveriges släktforskarförbunds adress. Med noggrannare kunskaper om framför allt lokalt namnskick kan en ny och bättre upplaga av namnlistan publiceras i någon kommande årsbok.

Så normeras namn – ett par exempel

Här följer ett par exempel som beskriver hur man kan resonera för att bestämma vilken namnform man ska välja för en individ. I praktiken går man dock sällan så grundligt till väga som i dessa fall. Den som har forskat ett tag i en viss bygd har lärt sig vilka namnformer som förekommer där och hur dessa lämpligen kan normaliseras, och det hela går näst intill automatiskt utan att det krävs någon större tankemöda (utom i de fall man stöter på ett obekant namn).

Men för tydlighetens skull tar vi exemplen nedan grundligt.

I en socken där jag forskat en del fanns i husförhörslängden för perioden 1739–1744 ett äkta par som hette *Abraham* och *Margeta*. När jag undersökte personerna närmare visade det sig att jag kunde finna dem noterade i kyrkoböckerna ett dussintal gånger.

Abrahams fullständiga namn var Abraham Johansson. Hans förnamn fanns i två former, *Abraham* och *Abram*, samt dessutom ett par gånger förkortat till *Abrah*, vilket rimligen uttyds Abraham. Stavningen Abraham var klart dominerande, den användes i tio fall av tolv. Efternamnet Johansson var stavat omväxlande *Johansson* och *Johanson*, dessutom fanns det förkortat *Joh* respektive *Johanss*.

Utgår vi från prästens skrivningar i kyrkoböckerna finns det nu fyra alternativa sätt att normalisera namnet: *Abraham Johansson*, *Abraham Johanson*, *Abram Johansson* och *Abram Johanson*.

Frågan är: kan vi välja någon av dessa former och i så fall vilken?

Efternamnet är enklast. Det normala sättet att stava son-namn är med dubbelt 's', helt enkelt eftersom namnen betydde att man var någons son: en Johansson var verkligen son till en Johan, en Andersson son till en Anders, och så vidare. Stavningen *Johan* är den normala enligt namnlistan (och annan namnlitteratur) och finns ingen anledning att ändra. Således skriver vi Abrahams efternamn *Johansson*.

Förnamnet är det bibliska (hebreiska) Abraham, som började användas i Norden under tidig medeltid. Formen Abram är en talspråklig sammandragning, som veterligen inte någonstans i Sverige lyckats tränga undan det ursprungliga Abraham. Båda formerna är visserligen möjliga att välja för släktforskaren, men flera skäl finns till att föredra det längre Abraham:

- Släktforskarförbundets namnlista nämner endast formen Abraham. Samma gäller »Svenska förnamn» och »Danske personnavne». Således torde Abraham kunna anses som namnets normalform.

- Namnskicket i trakten där Abraham Johansson bodde visar entydigt att den vanligaste formen var Abraham under 1700-talet (då Abraham Johansson levde). Åt samma håll pekar också beläggen för just honom, hans namn skrivs ju för det mesta Abraham.

- Den klart dominerade nutida namnformen är Abraham. Den används i bland annat almanackan. En kontroll med »Förnamnsboken» (1979),

som redovisar det svenska förnamnsskicket den 1 januari 1973, ger oss säkra besked. Den upptar 909 belägg för namnformen Abraham, men bara 64 för Abram.

Vi har nu tagit hänsyn till

- den normgivande litteraturen,
- regionala och tidsmässiga sedvänjor och
- den nutida bruket av namnet.

Just i detta fall blir slutsatsen ovanligt entydig och ger vid handen att vi bör välja namnformen *Abraham* (inte Abram).

Således skriver vi vår *Abraham Johansson* konsekvent just så i vår släktforskning, på antavlor, på ansedlar, i släktutredningar och i alla andra sammanhang vi har orsak att nämna honom.

Hans hustru hette som sagt Margeta enligt husförhörlängden 1739–43. Hon finns antecknad i församlingens kyrkoböcker 13 gånger från sin födelse 1701 till sin död 1779. Förnamnet är skrivet på tre olika sätt: *Margeta* (10 gånger), *Margetha* (2 gånger) och *Margreta* (1 gång). Efternamnet nämns sex gånger och skrivs *Marckusdotter*, *Markusd:r*, *Marcusd:r*, *Marckusd:r* (en gång vardera), i födelseboken nämns faderns namn (*Marchus* Claesson) och vid ett tillfälle är hon antecknad med det felaktiga efternamn *Claesd:r*.

Låt oss även denna gång börja med efternamnet, som är mer okomplicerat. Trots att det stavas olika vid alla tillfällen blir uttalet dock detsamma, nämligen [marrkusdåtter]. Vi behöver med andra ord inte välja mellan olika namnformer (som Abraham och Abram) utan endast mellan olika stavningar.

Vi resonerar så här:

De grundläggande stavningsreglerna var: 1) Ta bort stumma bokstäver, 2) Skriv inte 'c' för k-ljudet, 3) Använd inte gammalstavning. Alla tre kan anses tillämpliga i detta fall. Tar vi bort stumma bokstäver, skriver 'k' för k-ljudet och stavar enligt nutida regler blir hennes namn Markusdotter. Vi rådfrågar också Släktforskarförbundets namnlista (och Svenska förnamn av Roland Otterbjörk) och finner att namnet stavas Markus även där. Vi skriver alltså efternamnet *Markusdotter*.

Förnamnet fanns i tre varianter: *Margeta*, *Margetha* och *Margreta*. Eftersom stumma bokstäver bör ignoreras återstår två former, Margeta och Margreta.

Dessa namnformer återgår på Margareta, ett grekiskt och senare latinskt namn vars ursprung är ett persiskt ord för 'pärla'. Namnet kom till Sverige redan omkring år 1100. Med tiden blev det mycket populärt, och antalet kort- och smekformer är stort. Margareta kom på svenska ofta att uttalas *Margreta*, vilket senare utvecklades till Margret, Marget/Margit (som kunde bli Maret/Marit) och Greta.

När vi släktforskare ska fastställa lämpliga namnformer för våra förfäder måste utgångspunkten självklart vara de skriftliga beläggen vi finner i källorna. Men vi måste hålla i minnet att dessa nästan alltid är andrahandsuppgifter, förmedlade av olika skrivkunniga personer som prästen, mantalskommissarien och kanske länsmannen som skrev bouppteckningen. De lade knappast ner någon möda på att försöka ta reda på om vår anmoder kallades Margeta, Margreta eller Margareta, helt enkelt därför att de ansåg det vara samma namn. Kanske hon också omväxlande kallades än det ena, än det andra, beroende på sammanhang och vem som använde namnet.

Det är med andra ord tämligen meningslöst att försöka välja en normalform genom att räkna de skriftliga beläggen. Det är inte ens säkert att något av dem är lämpligt. (Vittnesbörden om våra förfäder i de gamla dokumenten är ofta både slumpmässig och knapphändig. En anfader kanske vi bara påträffar en enda gång – namnet stavas då Oluff – medan hans granne och namne som vi också råkar härstamma från finns noterad åtskilliga gånger, oftast som Olof, men några gånger som Oloff och Oluff. Att då kalla den ene anfadern Oluff och den andra Olof är inte meningsfullt.)

I det aktuella fallet fanns två namnformer bland beläggen: Margeta och Margreta. Är något av dem lämpligt? Låt oss använda samma metod som i fallet Abraham/Abram.

- **Normgivande litteratur:** Släktforskarförbundets namnlista och »Svenska förnamn» av Roland Otterbjörk nämner inte någon av de nämnda varianterna för Margareta. Otterbjörk konstaterar dock under Margareta att namnet på svenska kom att uttalas [mar'greta].

- **Namnets lokala former:** I den trakt och vid den tid som vår Margeta/Margreta Markusdotter levde skrevs namnet Margareta på många sätt, också i den normalform som Otterbjörk använder (Margareta).

- **Nutida skrivsätt:** Namnet finns i en mängd varianter även i dag,

enligt »Förnamnsboken». Formen Margareta är i särklass vanligast med närmare 300.000 belägg, Margeta förekommer inte i boken (däremot Margita med knappt 2.000 belägg), medan Margreta har 5.581 belägg.

Den rimliga slutsatsen blir i vårt fall att välja normalformen Margareta – inte de sannolikt mer talspråkliga Margeta eller Margreta som torde vara ganska slumpmässiga. Hade andra skrivare råkat göra noteringarna om henne kanske andra namnformer och stavningar använts.

Således skriver vi hennes namn *Margareta Markusdotter*.

Dessa exempel torde visa hur en släktforskare med hjälp av släktforskarförbundets namnlista (och om så behövs annan namnlitteratur) och med kunskap om det lokala namnskicket, kan bestämma lämpliga namnformer för förfäderna. Namnen bör sedan stavas på det sätt som rekommenderas i namnlistan.

MANSNAMN

A

Abel hebreiskt.

Abraham hebreiskt.

Absalon se Axel

Adam hebreiskt.

Adolf tyskt.

Adrian av latinets *Adrianus*.

Ahl se Alf

Albert tyskt; jfr *Albrekt*.

Albrekt sidoform till *Albert*.

Albin av latinets *Albinus*.

Alexander grekiskt; jfr *Sander*.

Alexius latinsk form av ett grekiskt namn.

Alf nordiskt; vanligast i Bohuslän och Dalsland, ibland i formen *Ahl*.

Alfred engelskt; använt i Sverige sedan mitten av 1700-talet.

Algot nordiskt; vanligast i Götaland.

Alle fornsvensk smekform för namn på *Al-* (t.ex. *Algot*) eller *Alf*, förekom i Skåne.

Ex: Alle Gunnarsson, 1683–1736, i Laröd, Allerum; variant: *Aller* (som dock kan ha sitt ursprung i det tyska Allert, vilket enligt Otterbjörk förekommit i Sverige från 1631).

Allert tyskt.

Alrik nordiskt.

Alvaster fornsvenskt (möjligen av äldre *Arnfast*; jfr *Arvast*); förekom i Östergötland.

Amadeus latinskt.

Amandus latinskt.

Ambjörn nordiskt; vanligast i Väst-sverige.
Jfr Embjörn.

Ambrosius romerskt av grekiskt ursprung.

Amund nordiskt.

Ananias hebreiskt.

Ex: Ananias, född 1822 i Kökar, Åland, bondson. – Hornby sid. 93.

Anders svensk form av *Andreas*; mycket vanlig i hela Sverige.

Andor nordiskt; vanligast i Västsverige.

Andreas grekiskt; jfr *Anders*.

Anfinn fornnordiskt (äldre *Arnfin*); förekom i nyare tid i Jämtland.

Anian oklart ursprung, möjligen av ett latinskt namn (*Anianus*).

Ex: Anian Selius Jubel, född 12 nov 1817 i Lidköping, Västergötland. I almanackan 17 november i äldre tid.

Anifas franskt (vallonskt).

Ex: häradshövdingen på Åland Anifas Parment, född 1698 i Njurunda, Medelpad, se Kjell Lindblom, Vallonsläkter under 1600-talet II:145.

Anselm tyskt.

Anton tysk kortform för latinets *Antonius*.

Jfr Tönnes.

Anund nordiskt; dialektala former: *Åne*, *Åner*, *Ånund*.

Arent lågtysk form av *Arnold*.

Arild dansk form av *Arnold*, förekom i Skåne.

Ex: Arild Bengtsson, född 1693, i Hult, Stenestad sn, Skåne.

Arkel fornnordiskt, av äldre *Arnkel* (ursprungeligen *Arnkettil*), förekom i Blekinge (Bräkne-Hoby) i slutet av 1600-talet.

Arne nordiskt; förekom i västra och norra Sverige.

Arnold tyskt.
Jfr Arent och Arild.

Aron hebreiskt.

Artur engelskt av keltiskt ursprung.
Använt i Sverige sedan början av 1800-talet.

Arvast fornsvenskt (av äldre *Arnfast*); förekom i Skåne.

Arvid nordiskt.

Asbjörn fornsvenskt.

Asger fornnordiskt.
Ex: Asger Olsson, död 1651/56, i Treskog, Gunnarskog i Värmland, enligt SvA 13:70 (namnet skrivs där felaktigt Asgård Olsson). – SMP nämner belägg från 1540 från just Treskog.

Asgöt nordiskt, förekom i Dalsland.
Ex: Asgöt Eriksson, nämnd 1628 i Vålbo härads dombok (Edestam).

Aslak se Åsle

Aslev se Åsle

Asmund nordiskt; vanligast i Skåne och Västsverige.

Assar nordiskt, vanligast i Skåne men finns också på flera andra håll.
Jfr Sasser.

Asvid nordiskt, kvarlevde längst i Sydsverige; variant: *Assvid*.
Ex: Asvid Svensson, 1667–1737, i Färingtofta, Skåne. Jfr *Åsvid*.

Atte nordiskt (ursprungeligen smekform för *Algot*, *Arvast*); vanligast i Värmland.

August av latinets *Augustus*, en avledning av *Augustinus*.

Augustin av latinets *Augustinus*.

Axel nordisk form av bibliska *Absalon*.

B

Baltsar babyloniskt.

Bardo latinsk form av fornnordiska *Barde*, bildat till efterleden *-bardh* (i Hagbardh).
Modéer sid. 42, SMP.

Bartel av äldre *Barthold*, tysk om- bildning av apostelnamnet *Bartolomeus*.
Jfr *Bertil*.

Barthold se Bartel.

Bastian kortform för *Sebastian*; förekom i Skåne.

Benal sannolikt en dialektal form av *Bernhard*, förekom i Värmland.
Ex: Benal Persson i Överbyn i Fryksände sn (nu Vitsand) omtalas i domböckerna 1621–59 och sonen Bengt Benalsson 1673–90, enligt Gunnar Almqvists utgåvor av Fryksdals härads domböcker.

Bengt svensk form av latinets *Benedictus*.

Benjamin hebreiskt.
Ex: Benjamin Johansson i Norra Heden- torp, Båraryd (Småland), död 1719 (SvA 247:383).

Berge, Beriel se Birger

Bernhard tyskt.
Jfr *Benal* och *Bernt*.

Bernt lågtysk form av *Bernhard*.

Bertil tyskt, diminutiv till namn som *Berthold* (ej att förväxla med *Bart- hold*, se *Bartel*); variant: *Bertel*.

Bertram tyskt.

Birger nordiskt; förekom bland all- mogen i många former: *Berge*, *Beriel*, *Birgel*, *Böril* jämte *Börje*.

Björn nordiskt.

Blanting oklart ursprung (tyskt?), förekom i Skåne och Blekinge.
Ex: Blanting Trulsson, 1599–1675, i Österröd, Glimåkra.

Blasius helgonnamn.
I almanackan 3 februari före 1901. – SMP.

Bo nordiskt.

Bodel se **Botel**

Bonde nordiskt; vanligast i Skåne och Småland.

Borgar fornsvenskt, förekom i Väst-sverige, motsvarar forntyska *Burgheri*.
Jfr **Borker**.

Borker tyskt, förekom i västra Skåne; av forntyska *Burgheri*.
Hornby sid. 98. Jfr **Borgar**.

Botel skånsk och gotländsk form av *Botolf*, ibland stavat *Bodel* och *Båtel*.

Botolf ursprungligen fornengelskt; vanligast i Svealand och på Gotland.

Botvid nordiskt; vanligt i östra Götaland och på Gotland.

Brage nordiskt (isländskt).
Äldsta belägg är från 1813 (Otterbjörk sid. 81).

Brodde fornnordiskt; vanligt i Jämtland, Småland och Skåne.

Broder se **Bromme** och **Bror**

Bromme oklart ursprung, sannolikt en fornnordisk smekform (möjligen för *Broder*), förekom i Blekinge (Medelstads härad) in på 1800-talet.

Bror nordiskt, av äldre *Broder*; förekom i Småland och Skåne.

Brun nordiskt, förekom i Dalsland ännu på 1600-talet.

Ex: Brun Göransson, nämnd 1651 i Nordals härads dombok (Edestam).

Bruno forntyskt.

Bryngel dialektal form av *Brynolf*; vanligast i Västsverige.

Brynolf nordiskt; under medeltiden populärt i Skara stift.

Brynte smekform för *Brynjulf* och *Brynolf*; mest använt i Västsverige.

Bård fornsvenskt, av äldre *Bardh*; förekom i Norrland och Dalsland (dialektalt stavat *Båhl*).
Modéer sid. 69.

Båtel se **Botel**

Böke oklart ursprung, fanns i Skåne.
Ex: Böke Mickelsson, f. 1649, i Koholma, Färingtofta.

Börje yngre form av *Birger*.

C

C- se K-

Celius sannolikt franskt, förekom bland smeder vid Vira bruk i Uppland.
1697 begravdes ett barn till mästare Celius Matson och 1705 begravdes mästare Celius Hagman (möjligen samma person). Det är dock oklart om namnet fick någon spridning i Sverige. Jfr **Selius**.

D

Dager fornnordiskt, förekom i Vireda i Småland på 1600-talet.

Dan kan ha olika ursprung: dels fornsvenskt, dels hebreiskt och dels en kortform för *Daniel*; förekom i Östergötland.

Daniel hebreiskt.

Jfr *Dan*.

David hebreiskt.

Denis fransk form av *Dionysius*.

Namnet förekommer i släkten Kruse från Råmsberget, Gåsborn sn, Värmland, under flera generationer; släkten har sitt ursprung i vallonsläkten Touffar, enligt meddelande från Torbjörn Näs.

Detlof tyskt.

Didrik tyskt; förekommer också som

Tidrik och *Tidik*.

Jfr Tideman.

Dine kortform av *Dionysius*, förekom i Skåne.

Dionysius helgonnamn av grekiskt ursprung.

Jfr Denis och Dine.

Djur se Gjord

Dominikus latinskt.

E

Ebbe nordiskt; smekform för *Esbjörn* och *Embjörn* (*Ärnbjörn*).

Eberhard tyskt.

Eckard sidofirm till *Eggert*.

Edfast fornnordiskt (av *Odhfast*).

Förekom i Jämtland och i bruk där ännu på 1900-talet, enligt Sveriges dödbok.

Edgar engelskt.

I bruk i Sverige sedan 1820-talet.

Edmund engelskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1600-talet.

Edvard engelskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1600-talet.

Edvin engelskt.

I bruk i Sverige sedan slutet av 1700-talet.

Efraim hebreiskt.

Eggert tyskt.

Jfr Eckard.

Egidius helgonnamn av grekiskt ursprung.

Jfr Gilius, Gillis, Ilian.

Egil västnordiskt.

Egron nybildning från början av 1800-talet.

Einar nordiskt (isländskt).

I bruk i Sverige från 1820-talet.

Ejlert tyskt.

Ejvind se Öven

Elf fornsvenskt (av äldre *Elif*; jfr *Elver*); förekom i Östergötland.

Ex: Elf Nilsson, född 1600, bonde i Idebo, Malexander sn, Östergötland (SvA 233:294). Enligt Otterbjörk sid. 85 är namnformen belagd första gången 1501.

Elias hebreiskt (bibliskt).

Elieser hebreiskt.

En prästson fick 1712 detta namn i Tengene sn, Västergötland (Fem artiklar om personnamn, 1982). – Hornby sid. 102.

Elis nysvensk form av Elias.

I almanackan på 1790-talet (14 juni).

Ellebrat oklart ursprung (tyskt?), förekom i Skåne.

Ex: Ellebrat Pålsson, son till Pål Ellebratsson, 1647–1722, i Katslösa, Kvistofta sn, Skåne.

Elling variant av *Erling*; förekom i Härjedalen.

Elof nordiskt (av äldre *Elef*); vanligast i Värmland.

Elon hebreiskt.

I bruk i Sverige sedan 1830-talet.

Elver nordiskt (troligen av ett äldre *Elif*; jfr *Elf*); förekom i Småland.

Elving sannolikt av räkneordet *elva*.

I bruk sedan 1830-talet.

Emanuel hebreiskt.

Embjörn nordiskt, av äldre *Ærnbjörn*, sidoform till *Ambjörn* (*Ärnbjörn*); vanligast i Svealand.

Ex: Embjörn Andersson, nämnd 1610–

29, bergsman i Saxe, Söderbärke sn,
Dalarna (SvA 243:1524). – SMP I:140.

Embrikt dialektal form av *Engelbrekt*.

Emil fransk form av latinets *Æmilius*.

Enar nordiskt; vanligt i Jämtland
och Värmland.

Enevald sannolikt ursprungligen
forntyskt.

Engelbert tyskt; variant av *Engel-
brekt*.

Engelbrekt tyskt; vanligt i Dalarna
och södra Norrland.
Jfr *Embrikt* och *Engelbert*.

Engle tyskt, använt i Skåne sedan
slutet av 1400-talet.
Ex: Engle Jepsson, levde på 1690-talet i
Rögnaröd, Färingtofta. – SMP.

Enok hebreiskt (bibliskt).
I bruk i Sverige sedan 1500-talet.

Erasmus äldre variant av *Rasmus*.

Erengisle tyskt; vanligt i Småland.

Erhard tyskt.

Erik nordiskt; mycket vanligt i hela
Sverige.

Erland nordiskt.

Erling nordiskt.

Ernfrid tyskt.
I bruk i Sverige sedan slutet av 1700-talet.

Ernst tyskt.

Esaias grekiskt form av ett hebreiskt
namn.
Belagt i Sverige från 1620.

Esbjörn nordiskt; vanligt i Jämtland
och Västsverige.

Eskil nordiskt.

Eugen fransk form av latinets *Euge-
nius*, ursprungligen ett grekiskt
namn.

Evald tyskt.

Even se Öven

Evert lågtysk form av *Eberhard*.

F

Fabian av latinets *Fabianus*.

Fader fornsvenskt, förekom i Sydsve-
rige; sidoform: *Fadder*.

Fajer skånsk form av *Fader*.

Fale fornsvenskt, av äldre *Fardhe*;
vanligt i mellersta Norrland.
Modér sid. 69.

Faltin variant av *Valentin*.

Fardhe se Fale

Farman fornsvenskt.

Faste fornnordiskt; vanligt i Jämt-
land.

Felix latinskt.

Ferdinand tyskt.

Filip grekiskt.

Filpus fornsvensk form av *Filip*.

Finnvid fornsvenskt.

Florus maskulin form *Flora*.
Ex: Adam Florus Lilliecrona, född 1830 i
Välinge, Skåne (EÄ IV:688).

Folke nordiskt; vanligt i Östergöt-
land och Småland.

Folkvar tyskt, förekom i Skåne.
Ex: Folkvar Olofsson, f. 1660, i Svinön,
Loshult, son till Olof Folkvarsson. –
Hornby sid. 104, SMP.

Frans tysk form av latinets *Francis-
kus*.

Fredrik tyskt.

Frenne yngre form av nordiska *Frän-
de*; vanligast i Skåne, främst Gö-
inge.

Fridolf tyskt.

Fritjof nordiskt.

Frits tysk smekform av *Friederich*.

Frosten variant av *Frösten*; vanligast i
norra Skåne och norra Östergöt-
land.

Frände se Frenne

Frösten fornsvenskt; förekom i södra Östergötland.

Fullmo fornsvenskt, ursprungligen

Folkmodh.

Ex: Fullmo Gustafsson (1613–83), skräddare och kyllersnidare i Stockholm, ägde stenhus vid Köpmansgatan (Svenska årtal 1896, sid. 187–90). – Modéer sid. 54.

G

Gabriel hebreiskt.

Gamaliel hebreiskt.

Ex: frälsefogden Gamaliel Palmgren (1690–1756) i Frössvik, Oppeby sn, Östergötland, och klockaren Gamaliel Eriksson i Tjällmo, Östergötland (gift 1691), vilken var son till en präst.

Gammal fornsvenskt, ursprungligen

ett tillnamn.

Modéer sid. 37.

Geffle se Givlög

Georg av latinets *Georgius*, ursprungligen grekiskt.

Jfr Jürgen, Jörgen och Örjan.

Gerhard tyskt.

Gerlak nordiskt (eller tyskt), förekom i Dalarna på 1500-talet.

SMP, Hornby sid. 105.

Germund nordiskt; vanligast i östra Götaland.

Geronymus se Hieronymus

Gert kortform av *Gerhard*.

Gertorn fornsvenskt; vanligast i Syd-sverige, ibland skrivet *Gerton* eller *Hjerton*.

Gestil se Gästil

Gideon hebreiskt.

Gilbert germanskt.

Gilgen se Iljan

Gilius latinskt, ombildning av helgonnamnet *Egidius*.

Gillis svensk ombildning av franska

Giles, latinets *Gilius*.

Gise nordiskt, förekom i Småland

och Blekinge; variant: *Gyse*.

Enligt SMP enbart belagt i Småland på 1500-talet; Kjell Öhman meddelar att namnet också förekommer i Medelstads härad i Blekinge.

Gisle nordiskt; vanligast i Skåne och Småland, ibland i formen *Gissel*.

Givlög nordiskt, typiskt för Norrland, förekom på 1500-talet som *Geffle* och liknande.

Bottniska personnamn sid. 94. SMP.

Gjord fornsvenskt; förekom i många dialektala varianter: *Djur*, *Gjohl*, *Gjöl*, *Gjur*, *Jurd*, *Jul*, *Jord*.

Formen Djur förekom i Blekinge, främst i Edestad, Fölkärle och Listerby socknar, enligt meddelande från Annika Otfors. Jul (Jull) förekom i Bohuslän och Dalsland.

Gofast se Gudfast

Gottfrid tyskt.

I bruk i Sverige sedan 1620-talet.

Gotthard tyskt.

I bruk i Sverige sedan 1630-talet.

Gottskalk tyskt.

Jfr Gudska.

Govast, Govaster se Gudfast

Gregers svensk form av *Gregorius*.

Jfr Grels.

Gregorius latinsk form av ett grekiskt namn.

Jfr Gregers och Grels.

Grels yngre form av *Gregers*; vanligast i Norrland och Finland.

Grim nordiskt; förekom i Bohuslän. SMP.

Grubbe nordiskt, förekom i Skåne.

Ex: Grubbe Jepsen, 1675–1710, i Åsås. – SMP.

Gude kortform av namn med förleden *Gud-*; förekom i Bohuslän.

Gudfast nordiskt, förekom i Dalarna och Jämtland.

Namnet har i Mellansverige förekommit i flera varianter: *Govast*, *Gofast*, *Govaster*, *Gudvaster* (ex: Gofast Mickelsson i Noret, Mora sn, Dalarna, som levde kring sekelskiftet 1600).

Gudlek nordiskt, förekom på 1500-talet i Dalsland och Ångermanland.
SMP.

Gudmund fornnordiskt.

Gudska tyskt, yngre form av

Gottskalk, förekom i Skåne.

Ex: Gudska Ottosson född ca 1662 i Hög sn, son till Otto Gudskasson. En sonson till Gudska fick i Annelöv 1737 namnet Gudskaf (sannolikt har prästen påverkats av namnet Gustaf).

Gudvast(er) se Gudfast

Gullbrand fornsvenskt; vanligast i Västsverige.

Gulle smekform av *Gullik* (i äldre tider också för andra namn på *Gud-*, *Gull-*).

Gullik fornsvenskt, av äldre *Gudhlek*; vanligast i mellersta Norrland.
Modéer sid. 69.

Gumme smekform för *Gudmund*; vanligast i östra Småland och på Öland.

Gunbjörn nordiskt; förekom i Härjedalen.

Gunnar nordiskt.

Gunne nordisk kortform av namn på

Gun- (t.ex. *Gunnar*), vanligast i Västsverige och i Skåne.

Ex: Gunne Pålsson, född 1683, i Torp, Vålinge.

Gustav svenskt.

Guttorm fornnordiskt; vanligast i Härjedalen och Bohuslän.

Gyse se Gise

Gälar fornsvenskt (av äldre *Gärdar*); förekom i Svealand.

Gästil fornsvenskt, sannolikt av ett äldre *Gästul*, endast känt från sydvästra Finland och Stockholm.
Ex: Gästil Olsson i Björsboda, Föglö sn, Åland, nämnd 1597–1605. – SMP.

Gödmar fornsvenskt, ursprungligen *Götmar*, förekom ganska allmänt 1650–1750 i nordvästra Skåne.
Ex: Gödmar Nilsson, 1711–84, i Skättekärr, Brunnby. – Modéer.

Göran yngre form av *Örjan*.

Götar nordiskt; vanligast i Västergötland och Bohuslän.

Göte nordiskt.

H

Habord svensk form av *Hagbard*; vanligast i Mellansverige, ibland stavat *Habbol*, *Habor*, *Håbbol*.

Haftor nordiskt (norskt), förekom i Dalarna och Härjedalen ännu på 1700-talet.

Hakvin av latinets *Haquinus* (= *Håkan*).

Halle kortform för namn på *Hal-* och smekform för *Harald*; förekom på Gotland.

Halsten nordiskt; vanligast i Värmland.

Halvard nordiskt; vanligast i västra och norra Sverige (särskilt Västerdalarna) och på Gotland.
Jfr Halvor.

Halvor norsk form av *Halvard*; vanligast i norra Bohuslän.

Hammen nordiskt (av äldre *Ha-mund*); förekom i Skåne.

Hampus smekform för Hans, torde återgå på ett forntyskt namn. Belagt i Sverige från tidigt 1700-tal. Se också SAS 1988, sid. 127–30.

Hans ursprungligen tysk kortform av *Johannes*.

Harald nordiskt.

Harok svenskt, levde kvar på 1500-talet i Södermanland (Ytterselö). SMP.

Hartman smekform för *Hartvig*.

Hartvig tyskt.
Jfr *Hartman*.

Havard nordiskt; levde kvar som *Håvel* och *Håvål* i Dalsland och Bohuslän på 1600-talet.

Heden nordiskt (äldre *Hidhin*). 1692 fick ett barn namnet i Tengene sn, Västergötland (Fem artiklar om personnamn, 1982). SMP.

Helge nordiskt; vanligast i Västsverige och Norrland i dialektala varianter som *Helle*, *Hälje*, etc.

Helmer tyskt, i bruk i Sverige sedan 1630-talet.

Hemming nordiskt.

Hennike tyskt (ursprungligen en smekform för Johannes/Hans och Henrik, men i Sverige brukat som ett eget namn). Förekom i Söderbärke sn, Dalarna, och Norberg sn, Västmanland, under 1500-till 1700-talet (SvA 243:280 och 2240). – SMP, Hornby sid. 109.

Henning tyskt.

Henrik tyskt; förekommer i många former: *Hendrik*, *Hindrik*, *Hinder*, etc.
Jfr Hennike och Hinse.

Herbert tyskt.

I bruk i Sverige sedan 1640-talet.

Herlek fornsvenskt.

Herlof fornsvenskt.

Herman tyskt.

Använt i Sverige sedan 1200-talet, under medeltiden främst av stadsbor. SMP.

Hermod nordiskt; förekom i Skåne.

Herse sannolikt en smekform för fornsvenska *Hersten*; förekom i Norrland.

Hidhin se Heden

Hieronymus grekiskt.

Ex: På 1500-talet fanns en Geronymus i Ström sn, Jämtland (SMP). I almanackan 30 september före 1901.

Hildebrand tyskt; förekom i norra Östergötland; sidoför: *Hillebrand*.

Ex: Hillebrant Hansson (1703–69), husbonde i Mangårda, Lye sn, Gotland (SvA 120:30). – SMP.

Hiller nordiskt, sannolikt av äldre

Hilde; förekom i Skåne ännu på 1700-talet, ibland i formerna *Hil-lert* och *Hillart*.

Ex: Jöns Hilleresson (Hillartsson), född ca 1698 i Viarp, Härslöv, hade en son Hiller, född 1734. – SMP.

Hindrik, Hinder se Henrik

Hinse tyskt, diminutiv till *Henrik*.

Hjerton se Gerton

Holger variant av *Holmger*; vanligast i Sydsverige.

Holmfast se Holvaster

Holmger nordiskt; förekom i flera varianter: *Holger*, *Homger*, *Honger*, *Hollinger*, *Holing*.

Holmvid se Holvid

Holsten nordiskt (av äldre *Holmsten*); vanligast i Östergötland och Bergslagen.

Holvaster nordiskt (av äldre *Holm-fast*); förekom på Södertörn.
Holvid nordiskt, ursprungligen *Holmvidh*.
 Förekom på Åland på 1500-talet, enligt Åländska handlingar 1530–1634, del II:1.
Homger, Honger se **Holmger**
Hubert tyskt.
 I bruk i Sverige sedan 1600-talet.
Hugo tyskt.
 I bruk i Sverige sedan 1600-talet.
Håbbol se **Habord**
Håkan nordiskt.
Hård nordiskt, levde kvar på 1500-talet i Dalarna och Västergötland.
 Ex: Hård Ersson i Västermyckelång, Älvdalen sn, Dalarna, nämnd i mantalslängd 1628. – SMP.
Håvel se **Havard**
Hälje se **Helge**

I

Ilian svensk form av tyska *Gilgen*, *Ilgen*, ombildning av *Egidius*.
 Jfr Gilius och Gillis.
Inge nordiskt; vanligast i Östergötland.
Ingbrekt variant av **Engelbrekt** som förekom i Härjedalen.
 Typiskt för västra Härjedalen, där formen **Engelbrekt** inte förekommer. I bruk ännu på 1910-talet i Tännäs, enligt Sveriges dödbok.
Ingel nordiskt; yngre form för *Ingjald* och *Ingolf*.
Ingeman skånsk form av *Ingemund*.
Ingemar nordiskt; vanligast i Medelpad.
Ingemund nordiskt.
 Ex: Ingemund Pålsson (1607–86), bonde i Råby, Håtuna sn, Uppland (SvA 245:64).

Inger se **Ingvar**
Ingevald nordiskt.
Ingjald se **Ingel**
Ingolf nordiskt; vanligast i Östergötland.
Ingvar nordiskt; vanligast i Skåne i former som *Ingör* och *Inger*.
Isak bibliskt.
Isidor grekiskt.
 I bruk i Sverige sedan 1800-talets början.
Israel hebreiskt; vanligast i Ångermanland.
Ivan rysk form av *Johannes*.
 Äldsta belägg är från 1797, enligt Otterbjörk sid. 102.
Ivar nordiskt; skånsk sidoform: *Iver*.

J

Jakob hebreiskt; sidoformer: *Jap(er)* och *Jåp(er)*.
 Jfr Jeppe.
Jan kortform för *Johan* (av lågtyska *Jahan*); använt i skrift i Sverige sedan 1600-talet.
 På 1700-talet kan personer omväxlande kallas *Johan* och *Jan* (och även *Jean* och *Jaen*).
Jap(er) se **Jakob**
Jarl nordiskt.
 Äldsta belägg i nysvensk tid är från 1818.
Jasper se **Jesper**
Jeppe smekform för *Jakob*; varianter: *Jeppa* (i Skåne) och *Jep*.
Jeremias hebreiskt.
Jesper dansk form av tyska *Jasper* (samma namn som *Kasper*).
Joakim hebreiskt.
Jockum dansk och tysk form för *Joakim*.
Joducus se **Jost**

Joel hebreiskt.

I bruk i Sverige sedan slutet av 1500-talet.

Joen sidoform till *Johan* (möjligen ibland också till *Jon*); vanligast på 1500- och 1600-talet.

Johan svensk form av *Johannes*, vanligt namn i hela Sverige.
Jfr Jan och Joen.

Johannes grekisk form av ett hebreiskt namn (*Jochanan*); många namn har sitt ursprung i detta namn: *Johan*, *Jöns*, *Hans*, *John*, *Joen*, *Jan och Ivan* (se dessa).
Jfr även Jonas.

John engelsk form av *Johan*.

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet.

Jon för det mesta en kortform av *Jonas*, men kan under 1500- och 1600-talet ibland vara en sidoform till *Johan* (*Joan*, *Joen*).
Jfr Jonas.

Jonas grekisk form av ett hebreiskt namn (*Jona*); vanligast i Skåne och Norrland.
Namnet torde inte ha blivit allmänt hos allmogen förrän i slutet av 1600-talet och på 1700-talet. I äldre tid förekom det mest i kortformen *Jon*, som lätt förväxlas med *Joen* (av Johan). Sådana förväxlingar gjordes redan i samtiden, vilket ytterligare förvillar för forskaren. – Jfr Jon.

Jonatan hebreiskt.

I bruk i Sverige sedan 1600-talet.

Jord se Gjord

Jordan germanskt; förekom i Värmland.

Josef hebreiskt.

Josias hebreiskt.

Jost variant av grekiska *Joducus*.
Hornby sid. 114.

Jul se Gjord

Julius latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1500-talet.

Jurd se Gjord

Jurgen tysk form av *Georg*.

Justus latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1600-talet.

Jåp(er) se Jakob

Järle fornsvenskt.

Jöns svensk form av *Johannes*.

Jfr Jösse.

Jörgen dansk form av *Georg*.

Jösse smekform för *Jöns*.

K

Karl nordiskt.

Karsten lågtysk form av *Kristian*; skrivs ibland *Kasten*.

Kasimir oklart ursprung (polskt?).

Ex: kaptenen Kasimir Vilhelm Lilliecrona, född 1718, var uppkallad efter prinsen av Hessen-Homburg som bar honom till dopet (EÄ IV:685).

Kasper tysk sidoform till *Jasper* (*Jesper*), ursprungligen ett persiskt namn.

Kersten [tj-] sannolikt en form av *Kristian*; förekom i Skåne.

Kettil nordiskt; vanligast i Västergötland.

Kjell yngre form av *Kettil*; vanligast i Jämtland och Skåne.

Kjellar fornsvenskt; vanligast i Västergötland och Värmland.
Ex: Kjellar Svensson (1703–84), hemmansägare i Stubberud, Älgå sn, Värmland (SvA 223:62).

Kjellbjörn fornsvenskt.

Kjellmund fornsvenskt.

Kjellvast fornsvenskt (av äldre *Kjellfast*).

Klas tysk kortform av *Nikolaus*.

Klemet latinskt (av *Klemens*); vanligt i Norrland och länge ett populärt lapskt förnamn.

Knut nordiskt.

Konrad tyskt.

Jfr Kort och Kurt.

Konstantin latinskt.

Korfits latinskt, förekom i Skåne.

Ex: Korfits Jöransson, 1674–1756, i Möllesläge, Brunnby. Vanligt inom adeln, arvnamn inom ätten Beck-Friis (stavat Corfitz). – Hornby.

Kornelius latinskt; vanligast i Väst-sverige och Skåne.

Kort lågtysk form av *Konrad*.

Jfr Kurt.

Krispin okänt ursprung (tyskt?).

Ex: Johan Krispin von Schwartzenhoff (1685–1738), löjtnant (EÄ VII:90). I almanackan 25 oktober före 1901.

Kristen sidoform till *Kristian*; vanligt i Bohuslän och Skåne.

Kristiern äldre sidoform till *Kristian*

Kristian av latinets *Christianus*.

Jfr Kersten, Kristen, Kristiern.

Kristman fornsvenskt.

Kristofer ursprungligen grekiskt.

Krok nordiskt, förekom i Skåne, Blekinge och Bohuslän (ibland stavat *Krog*).

Ex: Länsmannen Krok Olofsson i Kyrkefjäll, Klövedal sn (Bohuslän), död ca 1626 (SvA 98:622).

Kruse okänt ursprung, endast känt från Färgaryd i Småland.

Ex: Kruse Bengtsson i Sonhult, Färgaryd (gift 1696) och dennes son Per Krusesson, född 1708 (SvA 239:116).

Kurt yngre form av *Kort*, brukad i

Sverige från mitten av 1700-talet.

Käll- se Kjell-

König tyskt; vanligast i övre Norrland.

Ex: Birkarlen König Olofsson i Umeå, far till ärkebiskop Petrus Kenicius, född 1555. – Modéer sid. 89.

L

Lage nordiskt; vanligast i Småland.

Lambert tyskt.

Lambrekt äldre variant av *Lambert*, förekom i Härjedalen ännu på 1800-talet.

Lars svensk form av latinets *Laurentius*.

Lave nydansk form av *Lage*; vanligast i Sydsverige.

Leander grekiskt.

Äldsta belägget är från 1780.

Leckard latinisering av *Lek*, en äldre form är *Lechardus*.

Äldsta belägget är från 1683.

Lek fornsvenskt; förekom i västra Värmland.

Lennart lågtysk form av *Leonhard*.

Leo latinskt.

Belagt i Sverige från mitten av 1700-talet.

Leonard tyskt.

Levin tyskt.

Belagt i Sverige från 1640-talet, i almanackan på 1600-talet.

Libert tyskt, förekom i Skåne.

Ex: Libert Jakobsson, 1690-talet, klockare i Norra Rörum. – Hornby sid. 116.

Lindorm nordiskt.

Linnar dialektal form av *Lindorm*; vanligast i Västergötland.

Linus latinskt.

Loe sannolikt svensk form av *Louis* och inkommet till Sverige med valloner.

Ex: Loe Persson, född 1760, kolare vid Galtströms bruk, Medelpad.

Louis fransk form av Ludvig.

Belagt i Sverige från 1640-talet.

Lorens tysk form av latinets *Laurentius* (= Lars).

Love svensk nybildning från slutet av 1700-talet.

Ludvig tyskt.

Ex: Ludvig Ingemundsson (1662–1720), bonde i Råby, Håtuna sn, Uppland (SvA 245:32).

Lukas grekiskt.

Lyder tyskt.

Lövert sannolikt tyskt.

Ex: Häktmakaren och borgaren i Linköping Lövert Johansson dömdes 1709 vid hammartinget vid Norrköpings mässingshammare för stöld. Samma person fick 1696 en son Peter i Hjo stad, Västergötland.

M

Magnus latinskt.

Jfr Måns.

Malakias bibliskt, vanligt i Finland.

Ex: Malakias Göransson, född 1767 i Bötom, Lappfjärd, Österbotten (HisKi). I almanackan 8 februari före 1901.

Malkolm keltiskt.

Malte danskt (tyskt).

Manne fornsvenskt; förekom i Skåne; i senare tid också smekform för *Emanuel*, *Manfred*, etc.

Marius latinskt.

Markus latinskt.

Markvard tyskt, förekom bland bergsmän i Kopparbergslagen på 1500- och 1600-talet (bland annat i ätten Stiernhielm).

Marsilius troligen latinskt.

Ex: Marsilius Persson i Lövvik, Sund sn, Åland, nämnd 1557–60 (Ål. handl. II:1).

Martin av latinets *Martinus*.

Mats svensk form av *Mattias*; mycket vanligt, särskilt östra Sverige; i Skåne dominerar formen *Mattis*.

Matteus latinsk form av samma namn som *Mattias*.

Mattias hebreiskt.

Jfr Mats och Matteus.

Maurits av latinets *Mauritius*.

Melker hebreiskt.

Mickel svensk form av *Mikael*.

Mikael hebreiskt.

Jfr Mickel.

Modvig sannolikt tyskt.

Ex: Avskedade dragonen Modvig Gripenfeldt dog 1803 i Huddunge sn, Västmanland, och glasföaren Modvig Laurin avled 1820 i Vissefjärda sn, Småland.

Moses bibliskt; vanligast i Norrland och bland judar.

Måns svensk form av *Magnus*.

Mårten svensk form av *Martin*; vanligast i Norrland och Skåne.

N

Nanne fornsvenskt, kortform av

Nannulf.

Napoleon italienskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet (Georg Carl von Döbeln var först i Sverige med att uppkalla en son efter den franske kejsaren).

Natanael hebreiskt.

Ex: Natanael Olofsson, 1725–91, bonde i Krångede, Ragunda sn, Jämtland.

Niklas av äldre *Nikolaus*.

Nikodemus grekiskt.

Nikolaus grekiskt.

Jfr Klas, Niklas och Nils.

Nils svensk form av *Nikolaus*; mycket vanligt i så gott som hela Sverige.

Njord av omstritt ursprung.

Noak bibliskt.

Ex: hustru Maria Noaksdotter avled 1716 i Slättberg, Orsa sn (Dalarna), 56 år. Möjligen var hon av vallonskt ursprung, enligt meddelande från Torbjörn Näs.

O

Odert tyskt.

Offe nordiskt, kortform av namn på

-olf, *-ulf*; förekom i Sydsverige.

Ex: Nils Offesson, född 1724, bonde i Maglehem, och Offe Johansson, 1632-1712, i Oredstorp, Norra Rörum. – Hornby.

Ola skånsk och västsvensk form av

Olof.

Olaus latinsk form av *Olof*.

Ole dansk-norsk form för *Olof*; vanligast i Bohuslän.

Oliver franskt.

Olof nordiskt; mycket vanligt i hela Sverige.

Jfr Ola, Olaus och Ole.

Ored skånskt.

Orm fornsvenskt.

Ormar nordiskt, förekom i Skåne.

Ex: Ormar Svensson, 1587–1668, i Boarp, Osby; – Modéer.

Oskar engelskt, sannolikt av keltiskt ursprung.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Ossian keltiskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Otte fornnordiskt, kortform av bland annat *Ottar*; förekom i Kopparbergslagen och Jämtland ännu på 1600-talet.

Otto tyskt.

Ove danskt (motsvarar svenska *Åke*); förekom i Skåne.

P

Palle yngre form av *Palne*.

Hornby sid. 120.

Palne nordiskt, av äldre *Palni(r)*, förekom i Skåne.

Ex: Palne Nilsson, nämnd 1742, i Kärra, Strövelstorp sn, Skåne. – Hornby sid. 120.

Pascal se Påske

Patrik engelskt.

Paul tysk och fransk form av latinets

Paulus, gängse i Sverige sedan

1600-talet.

Jfr Pål och Påvel.

Peder fornsvensk (och dansk) form av *Petrus*.

Per svensk form av *Petrus*; mycket vanligt i hela Sverige.

Pet(t)er nysvenska former av *Petrus*; varianterna *Petter* och *Peter* är dialektala skillnader.

Petrus grekiskt.

Jfr Peder, Per och Pet(t)er.

Polykarpus latinsk form av ett grekiskt namn.

Hornby sid. 121.

Pontus latinskt (eller möjligen grekiskt), använt i Sverige sedan början av 1600-talet.

Hornby sid. 121.

Prebjörn vendiskt, motsvarar danska

Preben, förekom i Skåne.

Ex: Prebjörn Augustinsson, f. 1701, son till Augustin Prebjörnsson i Ängelholm. – Hornby sid. 121.

Pål svensk form av *Paul(us)*.

Páske nordisk form av latinets *Pascha-lis*; vanligast i Bohuslän.
Hornby sid. 121.

Påvel svensk form av *Paul(us)*.

Pähr, **Pär** se **Per**

R

Rafael hebreiskt.

Ragvald nordiskt (av äldre *Ragn-vald*).
Jfr **Ral** och **Raval**.

Ral kortform av *Ragvald*; förekom på Vikbolandet.

Ramund fornsvenskt; vanligast i Östsvrige.

Rasmus grekiskt; vanligast på Gotland och i Bohuslän.

Raval kortform av *Ragvald*.

Rear västsvensk variant av norska *Reidar*; variant: *Reer*.

Reimund tyskt.

Reineke smekform för *Reinhard*.

Reinhard tyskt.
Jfr **Reineke**.

Reinhold tyskt; variant: *Renholt*.

Rikard tyskt; vanligast i Jämtland, stundom stavat *Rekard*, *Rekål*.

Roar fornsvenskt namn som levde kvar i Dalarna på 1500-talet.
Meddelande från Torsten Berglund.

Robert tyskt.

Roel norskt, av *Roald*, i bruk i Härjedalen på 1700- och 1800-talet.
Ex: Roel Persson, född 1810 i Vemdalen sn, skattebonde i Buskan (SvA 203:2).

Roger engelskt.
I bruk i Sverige sedan slutet av 1700-talet.

Rol kortform av *Rolf* eller *Rolof*.

Roland tyskt.

Rolf nordiskt (av äldre *Rodulf* och *Rodlef*) eller lågtyskt (av *Rudolf*).

Rolof lågtysk form av *Rudolf*.

Ruben hebreiskt.
I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Rudolf tyskt (av äldre *Hrodulf*).
Jfr **Rolf** och **Rolof**.

Rutger tyskt.

S

Sakarias hebreiskt.

Sakris sidoform till *Sakarias*.

Salmund nordisk form av *Salomon*.

Salomon grekiskt form av ett hebreiskt namn.

Samson hebreiskt; förekom i Jämtland och Blekinge.

Samuel hebreiskt.

Sander kortform till *Alexander*.

Sante fornsvenskt kortnamn till *Alesant* (= *Alexander*) eller *Finzant* (= *Vincent*).

Sasser smekform för *Assar*; använd i Skåne.

Sebastian grekiskt.

Sebbe kortform av *Sebjörn*.
Ex: Sebbe Larsson i Boda, nämnd vid Mora ting 1548 (Dalarnas domb I:AI:1).

Sebjörn fornsvenskt, möjligen av äldre *Sigbjörn*.
Ex: Sebjörn Nilsson i Nusnäs, nämnd vid Mora ting 1548 (Dalarnas domb I:AI:1).
Jfr **Sebbe**. – Otterbjörk sid. 122.

Sefast fornnordiskt (möjligen av äldre *Sigfast*), förekom i Dalarna och Jämtland.

Seger norrländsk form av *Sigurd*.

Segol västsvensk form av *Sigurd*.

Selius oklart ursprung (latinskt?).

Ex: Anian Selius Jubel, född 12 nov 1817 i Lidköping, Västergötland. Jfr Celius.

Semming oklart ursprung, förekom i Härjedalen.

Serva franskt (troligen av *Gervais*), inkom till Sverige med valloner. Namnet förekom i Lungsund och Kroppa i Värmland i början av 1700-talet. Ex: Serva Eriksson, mantalsskriven 1691 i Lillefors, Kroppa sn, vallonättling och hammarsmed.

Set hebreiskt.

Sevast se Sefast

Seved nysvensk form av *Sigvid*.

Severin latinskt.

Sibbe fornsvensk smekform av *Sigbjörn*.

Sibbjörn se Sigbjörn

Siffer äldre, dialektal sidoform till *Sigfrid*.

Sigbjörn nordiskt; förekommer ofta i formen *Sibbjörn*.

Jfr Sebbe, Sebjörn och Sibbe.

Sigfrid tyskt.

Jfr Siffer.

Sigge smekform för namn på *Sig-*.

Sigleif nordiskt; förekom på Gotland.

Sigmund nordiskt.

Sigurd nordiskt.

Jfr Seger och Segol.

Sigvard nordiskt (germanskt).

Jfr Sivert.

Sigfast se Sefast

Sigvid se Seved

Simon grekisk form av hebreiska *Simeon*.

Sivert sidoform till *Sigvard*; vanligast i Bohuslän och Dalsland i många varianter: *Sivar*, *Sivard*, *Siver*.

Sixten fornsvenskt, av äldre *Sigsten*.

Sjul av äldre *Sjurd*, en form av *Sigurd*, främst brukad i Norrland.

Sjunne fornsvenskt; vanligast i Skåne.

Skarel okänt ursprung, förekommer (enbart?) bland samer.

Ex: Skarel, född 1704 i Kall sn, Jämtland, son till lappen Olof Torkilsson och Marin Jonsdotter. – Acta Genealogica I (1996), sid. 38.

Skåning oklart ursprung, förekom i Skåne.

Ex: Skåning Olofsson, 1680–1740, i Väsmanstorp, Riseberga.

Somman oklart ursprung (nordiskt?), förekom i Konga härad i Småland till mitten av 1800-talet.

Sone sidoform till *Sune*; vanligast i Skåne och Blekinge i olika varianter som *Såne*, *Sånne*, *Söne*.

Spjälbo variant av fornsvenska *Spjälbode*, förekom i Västerbergslagen på 1600-talet.

Ex: Spjälbo Persson, död 1629, i Persbo, Grangärde sn, Dalarna. Jfr Spjälle.

*) Namnet *Stricker* berörs i Släkt och Hävd nr 1998:1, sid. 58, där Pontus Möller citerar ett brev från Allan Dufberg i Malmö: »Enligt ett danskt etymologiskt verk om personnamn, som jag hittade på biblioteket, är det ett fornnordiskt namn som betyder 'styrkarl', dvs. rorsman. På 1700-talet var namnet inte ovanligt i Hörbytrakten, med en markant koncentration till Östra Äspinge sn. I dag är nog namnet helt borta. I Malmödelen av telefonkatalogen, som omfattar Hörbytrakten, finns det inte någon Strickertsson.» Enligt Sveriges dödbok avled dock en kvinna vid namn Strickertsson i Malmö 1992, född i Lund 1902.

Spjälle smekform för fornsvenska
Spjällbode; typiskt för Norrland.
Jfr Spjälbo.

Staffan nordisk variant av latinets
Stephanus.

Stefan latinskt namn av grekiskt ur-
sprung.

Stellan ovisst ursprung.

Sten nordiskt; vanligast i Norrland.
Ex: Sten Persson, död 1788, bonde
och smed i Hede sn, Härjedalen (SvA
202:14).

Stenbjörn fornsvenskt, förekom i
Dalarna på 1500-talet.

Stenkil nordiskt; förekom i Skåne.

Storbjörn se Styrbjörn

Stricker* nordiskt, förekom i Skåne.
Ex: Stricker Svensson, 1673–1741, i Eket,
Norra Rörum.

Stränge nordiskt, möjligen danskt,
av äldre *Strange*; förekom i Upp-
land och Blekinge samt i Dalarna
(där i formen *Strångel*).
Se Släkt och hävd 1969 sid. 247–48.

Sture svenskt.
Använt som förnamn sedan mitten av
1700-talet.

Styrbjörn fornsvenskt; ibland skrivet
Storbjörn, *Störbjörn*.

Störje yngre form av fornsvenska
Styrger; förekom i Småland.

Sundvis sannolikt nordiskt (norskt?),
förekom i Jämtland.
I bruk ännu på 1920-talet, enligt Sveriges
dödbok.

Sune fornsvenskt; vanligast i östra
och södra Götaland.

Svante svensk kortform av vendiska
Svantepolk.

Sven nordiskt; mycket vanligt namn,
särskilt i Syd- och Västsverige.

Svenning nordiskt (svenskt), förr
vanligt i Västsverige.
Ex: Svenning Jonsson (1713–73), gästgi-
vare i Öreryd, Småland (SvA 247:36).

Sverker svenskt.

Sverkil variant av *Sverker*; vanligast i
Hälsingland.

Sylvester latinskt.

Såne se Sone

Söffring dansk form av *Severin*, av
latinets *Severinus*.
Jfr Sören.

Söne se Sone

Sören yngre form av *Söffring*; vanli-
gast i Syd- och Västsverige

T

Tage nordiskt (danskt) namn; vanli-
gast i Skåne.

Teodor grekiskt.

Teofil grekiskt.

Teus kortform för *Matteus*.

Tideman tyskt, smekform av *Didrik*.
Namnet har funnits i Norden sedan me-
deltiden och inkom sannolikt först till
städerna med tyska handelsmän, varpå
det i en del bygder spred sig till allmo-
gen, dock utan att någonstans bli särskilt
vanligt; det har i formen *Timan* levt kvar
till våra dagar i Vinslöv i Skåne.

Tidik, Tidrik se Didrik

Timan se Tideman

Timoteus grekiskt.
Ex: Timoteus, född 1820 i Borgnäs,
Nyland, son till en skomakare (HisKi). I
almanackan 9 maj före 1901.

Tobias grekisk form av ett hebreiskt
namn.

Tol dialektal form av *Törd*.

Tolf fornsvenskt (av äldre *Törulf*).

Tolle fornsvensk smekform för *Torleif*; vanligast i Bohuslän.

Tomas grekiskt.

Torbjörn nordiskt; vanligast i Väst-sverige.

Tord nordiskt (av ett äldre *Thor-fridh*).

Tore nordiskt (av ett äldre *Thorir*).

Torfrid se Tord

Torger nordiskt; förkom i Bohuslän. Jfr Törje.

Torkel nordiskt (av äldre *Torkettil*).

Torla oklart ursprung (nordiskt?), förekom i Skåne.

Ex: Torla Oredsson, nämnd 1651, i Gräsljunga, Visseltofta.

Tormar nordiskt, förekom i Skåne.

Ex: Tormar Tulesson, levde i början av 1700-talet i Filborna, Helsingborg, och hans son Tulson Tormarsson.

Torsten nordiskt.

Torvald nordiskt.

Torvid se Tove

Toste smekform för *Törsten*.

Tove smeknamn för namn som *Törvald* och *Torvid*.

Troed sidoform till *Trued*.

Tron nordiskt; sentida variant av *Trond*, förekom i Härjedalen och Bohuslän.

Trotte nordiskt; vanligast i Varend.

Trued skånsk form av fornsvenska

Torgot.

Jfr Troed.

Truls skånsk kortform av fornsvenska *Torgils*.

Tue se Tuve

Tule kortform av namn på *Tör-* med en efterled som börjar på *l* (t.ex. *Torleif*, *Törlak* och *Törleg*), förekom i Skåne.

Ex: Tule Nilsson, 1641–97, i Riseberga); variant: Tulle; jfr Tolle. – Modéer.

Tulson förekom i södra Småland och norra Skåne (Göinge).

Ture sidoform till *Töre*.

Tuve sydsvensk form av *Tove*; namnet förekommer på 1600-talet ofta i in danska form *Tue*.

Tyke nordiskt (dansk).

Tyko latinisering av *Tyke*.

Tyres dialektal form av fornsvenska *Tyrgils* (variant av *Torgils*).

Tönnes tyskt, kortform av latinets *Antonius*; en äldre form är *Tönius*.

Töres dialektal form av fornsvenska *Tyrgils*.

Törje dialektal form av *Törger*.

Törne nordiskt, av fornsvenska *Thyr-nir*, förekom i Västergötland och Småland.

Ex: frälsefogden Törne Andersson i Södersjö, Lofta sn, Småland, död på 1690-talet. (J.A. Almquist, Frälsegodsens i Sverige under storhetstiden, 4:e delen, sid. 183)

U

Ubbe smekform för *Ulf*, förekom i Sydsverige.

Ex: Ubbe Nilsson, levde på 1690-talet i Frösboholma, Vittsjö sn, Skåne.

Udde fornsvenskt.

Ex: Udde Bengtsson (Örnflycht) död 1602/05 (SvA 217:650).

Ulf fornsvenskt.

Ulrik tyskt.

Une fornsvenskt; vanligast i Norrland.

Modéer sid. 69.

Unge, förekom i Skåne, sannolikt samma ursprung som *Gammal*.
Ex: Unge Tu vesson, 1631–99, i Brandsberga, Riseberga.

Uno latinisering av *Une*.

Urban latinskt.

V

Valdemar ryskt.

Valentin latinskt.

Valfrid tyskt.

Valter tyskt.

Vanik möjligen en form av *Vernik*, förekom i Norrland, främst bland samer.

Ex: Vanik Arvidsson (1736–1809) i Hägsjön, Åsele sn, Lappland.

Vaste kortform av fornsvenska namn på *-vast* (äldre *-fast*); förr vanligt i Östergötland.

Velam se Vilhelm

Ventsel slavisk kortform av *Wenceslaw*.

Verner tyskt.

Vernik diminutivform av *Verner*; förekom i Gästrikland och Dalarna.
Jfr Vanik.

Veste nordiskt, av äldre *Veseti*, *Visäte*, länge i bruk i Skåne.

Ex: Veste Olofsson, 1668–1736, i Fars-torp, Riseberga sn, Skåne.

Viar nordiskt (säkerligen av äldre *Vidar*), förekom i Skåne.

Ex: Viar Nilsson, levde på 1670-talet i Stubbarp, Brunnby; variant *Vier*.

Vibjörn fornsvenskt; förekom i Östergötland.

Vidik tyskt, förekom bland bergsmanssläkter i Västerbergslagen under 1500- till 1800-talet och i prästsläkter i Västerås stift (t.ex. Harkman); varianten *Vidrik* förekom också i Sverige (används ännu Sönderjylland i Danmark).
Ex. i Svenska ättartal, 1894, s 222ff, SvA 243:894). – Hornby sid. 130.

Vifast fornsvenskt; förekom i Hälsingland ännu på 1600-talet.
Ex: Bonden Vifast Persson, Höjen nr 3, Rengsjö sn, levde under 1600-talets andra hälft.

Viktor latinskt.

Vilhelm tyskt; vanliga former i äldre tid var *Villam* och *Vēlam*.

Vilken tyskt; förekom i Norrland och Dalarna.

Villam se Vilhelm

Vimund fornsvenskt, fanns ännu på 1700-talet i Östergötland; en syd- och västsvensk sidoform var *Vämund*.

Ex: Vimund Birgersson (1732–1803) i Misterfall, Kisa sn, Östergötland (SvA 233:56).

Vincent latinskt; förekom i Norrland och bland vallonska släkter.

Vinnan sannolikt samma namn som danska *Vigand* av latinska *Venantius*; förekom i Blekinge (Medelstads härad).

Ex: Vinnan Persson, 1686–1758, i Sörby, Ronneby sn, Blekinge. – Hornby sid. 130.

Vitus latinskt (helgonnamn).

Förekom i Nätraby och Listerby i Blekinge på 1600- och 1700-talen, enligt meddelande från Annika Otfors. Ex: Vitus Andersson, Trossöbonden som trotsade Karl XI. Vidare arvnamn inom i präst- och upptäcktsresandesläkten Bering.

I almanackan 15 juni före 1901. – Hornby
sid. 131

Vivast se Vifast

Vollemar variant av *Valdemar*; före-
kom i Göinge i Skåne.

Vollrat tyskt.

Volmar lågtysk form av *Valdemar*.

Volter lågtysk form av *Valter*.

Υ

Ygge yngre form av *Ödger*; förekom
i Småland och Södermanland;
variant: *Υgger*.

Yngve nordiskt.

Z-, se S-

Å

Åbjörn nordiskt; vanligast i Små-
land.

Åke nordiskt; vanligast i södra och
sydöstra Sverige.

Åne(r) se Anund

Årad förekom i Skåne (ej att förväxla
med Ored).

Ex: Årad Bengtsson, 1675–1719, i Nedre
Glumslöv.

Åsle smekform för nordiska *Aslak*
och *Aslev*; förekom i Småland.

Åsmund nysvensk form av *Asmund*.

Åstrad nordiskt; vanligast i Skåne.

Åsvid fornsvenskt (av nordiska *As-
vid*), förekom i Norrland på
1500-talet.
Modéer sid. 69.

Ä

Ärnbjörn se Ebbe och Embjörn

Ö

Ödger fornsvenskt.

Jfr Ygge och Ögge.

Ögge yngre form av *Ödger*; förekom
i Småland (Möre).

Öjar nordiskt; förekom i östra Gö-
taland.

Öjvind se Önne och Öven

Önne yngre form av fornsvenska
Önd(er), ursprungligen *Ö(j)vind*;
förekommer i många stavningar:
Öne, Önde och Önnert.

Örjan fornsvensk form av lågtyska
Jurian, Jurien, en sidoform till
Georg.
Jfr Göran.

Östen nordiskt; vanligast i Norrland.

Öven dialektal form av fornsvenska
Ö(j)vind, förekom på 1600-talet
och 1700-talet i Värmland (Järn-
skog och Karlanda), emellanåt
stavat *Even* (jfr norskans *Ejvind*).
– Modéer.

Övid nordiskt; vanligast i Östergöt-
land.

Ex: Övid Jönsson (1645–1716) i Skog,
Vist sn, Östergötland.

KVINNONAMN

A

Abela tyskt, förekom i Sydsverige (Bräkne-Hoby på 1600-talet).
SMP.

Abluna yngre form av *Apollonia*, förekom från 1500- till 1700-talet i stora delar av Sverige och stavades på många sätt: *Abeluna*, *Abbelun(a)*, *Abbelona*, *Ablun*, etc.

Ada hebreiskt.
Belagt i Sverige sedan 1760-talet.

Adalheid se Adelaide och Aleta

Adela ursprungligen forntyskt.
Belagt i Sverige sedan 1710-talet.

Adelaide fransk form av tyska *Adalheid*.

Adelgund tyskt.
Belagt i Sverige sedan 1680-talet.

Adelheid tyskt.
Belagt i Sverige sedan 1670-talet.

Adelhild tyskt.
Belagt i Sverige sedan 1830-talet.

Adelina av *Adelheid*.
Belagt i Sverige sedan 1810-talet.

Adina hebreiskt.
Belagt i Sverige sedan 1760-talet.

Adla sidoform till *Adela*.
Belagt i Sverige sedan 1820-talet.

Adolfina bildning av *Adolf*.

Adriana feminin form av *Adrian*.

Agata grekiskt.
Jfr Agda.

Agda svensk form av *Agata*; skånsk variant: *Ajda*.

Agnes grekiskt; jfr *Agneta*.

Agneta latinsk ombildning av *Agnes*.
Ajda se Agda

Alba latinskt.
Belagt i Sverige sedan 1790-talet.

Alberta feminin form av *Albert*.
Belagt i Sverige sedan 1780-talet.

Albertina feminin form av *Albert*.
Belagt i Sverige sedan 1690-talet.

Aletta tyskt (av *Adalheid*), förekom i Jämtland ännu på 1700-talet; variant: *Åleta*.
SMP.

Alexandra feminin form av *Alexander*.
Belagt i Sverige sedan 1760-talet.

Alfa bokstaven *a* i grekiska alfabetet.
Belagt i Sverige sedan 1820-talet.

Alfhild(a) nordiskt.
Belagt i Sverige sedan 1820-talet.

Alfrid fornsvenskt; förekom ännu på 1700-talet.

Alfrida ersatte på 1800-talet den äldre formen *Alfrid*.

Ali förekommer i Skåne (Vemmenhög och Ljunits).

Alice engelskt.
Använt i Sverige sedan 1840-talet.

Alida holländsk ombildning av *Adelheid*.
I bruk i Sverige sedan 1630-talet.

Alma spanskt.
I bruk i Sverige sedan 1720-talet.

Amalia ursprungligen gotiskt.
I bruk i Sverige sedan 1640-talet.

Amanda latinsk.
I bruk i Sverige sedan 1730-talet.

Amborg västsvensk form av fornsvenska *Arnborg*.

Amelia sidoform till *Amalia*.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet. Den franska formen *Amélie* belagd sedan slutet av 1600-talet (Ammelij).

Amy engelsk form av franska *Aimée*.

I bruk i Sverige sedan 1830-talet.

Andrea feminin form av *Andreas*,

kanske också kortform för *Andrietta*.

I bruk i Sverige sedan slutet av 1600-talet.

Andrietta fransk diminutiv till *Andrea* (feminin form av *Andreas*).

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet.

Angelika latinskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Angelina italienskt.

I bruk i Sverige sedan 1810-talet.

Angärd nordiskt.

Ex: Angärd (»Angel») Svendsdotter dog 1686 i Frinnaryd sn, Småland, 85 år gammal. Slutleden *-gård* förändrades dialektalt till *-gäl* (med tjockt *l*).

Anna hebreiskt; mycket vanligt i hela Sverige.

Jfr *Anne*, *Annetta* och *Annika*.

Anne fransk och tysk form av *Anna*.

I bruk i Sverige sedan 1700-talet, mest i sammansättningar som *Anne Charlotte*.

Annetta franskt, diminutiv till *Anna*.

Annika tyskt, diminutiv till *Anna*.

Antoinetta franskt (*Antoinette*), diminutiv till *Antoine* (= *Anton*).

Antonia latinskt, feminin form av *Antonius* (= *Anton*).

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet.

Apollonia latinskt av grekiskt ursprung; känt i Sverige från 1300-talet, övergick på 1500-talet ofta till former som *Abluna* (se detta), men återupptogs på 1800-talet i

sin ursprungliga form *Apollonia*.
SMP.

Arina sannolikt tyskt; förekom i Skåne (Emislöv och Vankiva) ännu på 1700-talet, ibland som *Arna*.
SMP.

Armika oklart ursprung (tyskt?).

Ex: Anna Armika Lilliecrona, född 1706, död 1786 i Gunnarp sn, Halland, vars mormor var Armika Leijoncrantz, död 1718 i Loftahammar sn, Småland (EÅ IV:529 och 685).

Arna fornsvenskt (kortform för namn på *Arm-*, *Arin-* 'örn').
Jfr *Arina*.

Arnborg se *Amborg*

Asgärd fornsvenskt.

Assarina feminin form av *Assar*; ganska allmänt i nordvästra Skåne 1750–1850.

Asta kortform för *Astrid*, *Augusta*.
I bruk i Sverige sedan 1830-talet.

Astrid nordiskt.

I bruk i Sverige sedan 1820-talet.

Augusta latinskt, feminin form av *Augustus* (= *August*).

I bruk i Sverige sedan 1640-talet.

Aurora latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1650-talet.

B

Barbara grekiskt.

Jfr *Barbro*.

Barbro svensk form av *Barbara*; vanligast i Dalarna och Norrland.

Batseba bibliskt.

Beata latinskt.

Beatrice franskt.

I bruk i Sverige sedan 1830-talet.

Beda fornengelskt, ursprungligen ett mansnamn.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet. Tidigare i almanackan (27 maj).

Benedikta latinskt.

Jfr Bengta.

Bengta försvenskning av *Benedikta*; vanligast i Skåne.

Benjamina feminin form av *Benjamin*.

Bereta dialektal form av *Birgitta*, förekom i många stavningar: *Berita*, *Berit*, *Beret*, *Bäret*.

Bernhardina feminin form av *Bernhard*.

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet. Jfr Dina.

Berta kortform för forntyska namn på *Ber(h)t*-.

Betty engelsk smekform för *Elisabet*; ibland skrivet *Betti*.

I bruk i Sverige sedan 1670-talet..

Betzy engelsk smekform för *Elisabet*.

Birgitta keltiskt.

Jfr Bereta, Brita, Britta, Börta.

Blanceflor franskt (från medeltidsdikten Flores och Blanceflor), förekom i Skåne.

Ex: Blanceflor, hustru till Per Olofsson, död 1680, i Östraby, Torrlösa), under 1900-talet vanligt inom ätten Bildt. – Hornby.

Blandina sannolikt tyskt, också stavat *Plantina*.

Ex: Anna Blandina Tysk, född ca 1714, dotter till löjtnanten Olof Jakobsson Tysk och Anna Plantina von Schwartzenhoff (se Svenska släkter I:2, 1985, sid. 105, och EÄ VII:90).

Blenda oklart ursprung.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Boel skånskt, ursprungligen dansk form av *Bothild*.

Bolla dialektal smekform för *Ingeborg* (och ibland *Botilla*); vanligast i Västergötland.

Bothild nordiskt.

Jfr Boel, Botil, Botilda.

Botil yngre form av *Bothild*; vanligast i västra och södra Sverige.

Botilda latinisering av *Bothild*.

Botvi gotländskt, i bruk ännu på 1700-talet som *Butvi(d)*.

Brit(t)a kortformer av *Birgitta* (äldre *Brigitta*); ett av de vanligaste namnen i Sverige.

Brynhilda nordiskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Börta västsvensk form av *Birgitta* (ej att förväxla med *Berta*).

C

C- jfr K-

Camilla latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1810-talet.

Carola feminin form av *Carolus*, latinsk form av *Karl*.

I bruk i Sverige sedan 1740-talet.

Cecilia latinskt

Jfr Sissa och Sissela.

Charlotta franskt (*Charlotte*), feminin diminutiv till *Charles* (= Karl).

I bruk i Sverige sedan 1600-talet.

Constance franskt, av *Konstantia*.

Cornelia latinskt.

D

Dammö variant av slaviska *Dagmar*; förekom i Småland.

Se Släkt och hävd 1987 sid. 248.

Desideria latinskt.

Diana latinskt.

Dina hebreiskt (*Dinah*, en dotter till patriarken Jakob), men också en kortform av *Bernhardina*.

Dina förekommer bland samer, där det äldsta belägget ett barn döpt 1657 i Of-ferdal sn, Jämtland. 1745 föddes en Dina Margareta i Myssjö sn, Jämtland, vars mormor hette Blandina (vilket tyder på att Dina också kunde vara en kortform av detta namn).

Dora kortform av *Dorotea*, *Isidora* och liknande namn.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Dordi svensk form av *Dorotea*; vanligast i mellersta Norrland.

Dorotea grekiskt.

Jfr Dordi.

E

Ebba troligen kortform av forntyska namn på *Egil*.

Ebbela tyskt, variant av *Hebbela*, förekom i Skåne.

Ex: Ebbela Ebbesdotter, 1628–1710, i Hyllstorp, Kropp.

Edborg nordiskt, av äldre *Ödhaborg*, förekom i Skåne; variant *Öborg*.

Ex: Edborg, nämnd 1698, hustru till Hans Pålsson i Norra Vram och Edborg Larsdotter, nämnd 1694 i Helsingborg. – Modéen.

Edla tysk sidoför till *Adela*.

Eida ovisst ursprung.

I bruk i Sverige sedan 1730-talet.

Eleonora romanskt, sannolikt av arabiskt ursprung.

I bruk i Sverige sedan 1620-talet.

Elin försvenskad form av *Helena*.

Elisabet hebreiskt.

Jfr Lisa, Lisbet, Lisbeta, Lisen.

Eljena skånsk form av *Helena*.

Ella försvenskad form av *Helena*, men även kortform för namn som *Eleonora*, *Elin*, *Elisabet* och *Gabriella*.

Ellena variant av *Eljena* brukad i Skytts härad.

Ellika tysk diminutivform till *Elin* och *Ella*.

Elmira spanskt.

Ex: Elmira Ottiliana Enegren, född 1820 i Föglö, Åland, kyrkoherdedotter. – Otterbjörk sid. 153.

Elna sydsvensk form av *Elin*.

Elsa förkortning av äldre *Elzaby*.

Elvina oklart ursprung.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Elvira spanskt, troligen av arabiskt ursprung.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Elzaby tysk form av *Elisabet*.

Emelia franskt (*Emelie*), sidoför till *Amelia*, *Amelie* (*Amalia*).

Emerentia latinskt.

Emfrid nordiskt; förekom i mellersta Norrland, ibland som *Emfre(d)* och *Emfrö*.

Emilia franskt (*Emilie*), feminin form av latinets *Æmilius* (*Emil*).

I bruk i Sverige sedan mitten av 1600-talet.

Emma tyskt, kortform av namn på *Irmin*.

I bruk i Sverige sedan 1760-talet.

Engel tysk kortform för namn som *Engelborg*.

Engelborg tyskt.

Engla ombildning av *Engel*, men också en variant av *Ingel* (dialektal form av *Ingegärd*).

Enny nybildat.

I bruk i Sverige sedan 1810-talet.

Eriana ovisst ursprung (tyskt?).

Namnet förekom inom släkten Jung på Åland: Eriana Jung (1731–71), dotter till postmästaren Lars Jung i Eckerö. På Åland har namnet emellanåt sammanblandats med Iliana (av Juliana).

Erika feminin form av *Erik*.

Ernestina franskt, bildning av *Ernst* (äldre *Ernest*).

Ester bibliskt, troligen av persiskt ursprung.

Estrid fornnordiskt.

Eufemia grekiskt.

I bruk i Sverige sedan 1810-talet.

Eufrosyna grekiskt.

Eugenia feminin form av *Eugen*.

I bruk i Sverige sedan 1760-talet.

Eva hebreiskt.

Evelina ursprungligen keltiskt.

I bruk i Sverige sedan slutet av 1700-talet.

F

Fanny engelskt.

I bruk i Sverige sedan 1780-talet.

Filippa feminin form av *Filip*.

Flora latinskt.

I bruk i Sverige sedan slutet av 1700-talet.

Florentina feminin form av latinska

Florentinus (helgonnamn).

I bruk i Sverige sedan 1680.

Franciska feminin form av *Fran-*

ciscus, i bruk i Sverige sedan 1750-talet.

Fredrika feminin form av *Fredrik*.

I bruk i Sverige sedan 1690-talet.

Freja nordiskt (isländskt).

Belagt i Sverige sedan 1818.

Frida nordiskt (även kortform för tyska namn på *Fride*-).

I bruk sedan 1810-talet.

Frigga nordiskt (isländskt).

Ex: Svea Agnes Frigga Gunilla, född 1824, dotter till regementsskrivaren Per Hallström vid Jämtlands regemente.

Fronika troligen en variant av *Véronika*.

Ex: Fronika avled 1698 i Garskog, Gåsinge sn, Södermanland, 76 år gammal. Hennes sondotter Fronika Nilsdotter, född 1700 i Gåsinge, var gift med Gustav Persson i Garskog, enligt meddelande från Carl Henrik Carlsson.

G

Gabriella feminin form av *Gabriel*.

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet.

Geneta oklart ursprung, förekom i

Härjedalen ännu på 1800-talet

som arvnamn.

Den första bäraren är känd, övriga är ättlingar till denna, enligt meddelande från Karl Göran Eriksson i Uppsala.

Georgina feminin form av *Georg*.

Gerborg tyskt; förekom på Gotland

Gerken förekom i Jämtland ännu på

1800-talet som arvnamn.

Den första bäraren var en tyskättad *Gertchen*, dvs. Gertrud, enligt meddelande från Karl Göran Eriksson i Uppsala.

Gertrud tyskt.

Gesa tyskt, smekform för namn på

Ger-; vanligast i Skåne.

Geska diminutiv till *Gesa*.

Gisela tyskt.

I bruk i Sverige sedan 1720-talet.

Gloria latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1710-talet.

Gottfrida feminin form av *Gottfrid*.

Ex: Gottfrida, född 1839 i Tengene, Västergötland (Fem artiklar om personnamn, 1982, sid. 112).

Greta kortform av *Margareta*; vanligt på 1700-talet.

Gudborg fornsvenskt.

Jfr Gullborg.

Gudlög fornsvenskt; vanligast i Dalarna och Norrland.

Jfr Gölig, Gölin, Göle.

Gudrun nordiskt, förekom i Norrland på 1500-talet.

Jfr Guru. – Modéer sid. 69.

Gullborg yngre form av fornsvenska

Gudborg.

Ex: Gullborg Persdotter, död 1743, gift med bonden Lars Persson i Teboda, Kvistbro sn, Närke (SvA 222:73).

Gunborg nordiskt; vanligast i Jämtland.

Gunhild nordiskt.

Gunika sannolikt diminutiv av namn på *Gun-*, förekom i Jämtland.

Ex: Gunika Hansdotter, född 1821 i Frostvikens svenska.

Gunilla latinisering av *Gunhild*.

Gunnel yngre form av *Gunhild*; förekom i en rad dialektala varianter: *Gunnel*, *Gunnela*, *Gunnil*, *Gunnila*, *Gunla*.

Gunnur nordiskt (ursprungligen *Gunnvor*); vanligast i Väst- och Sydsverige.

Guru yngre variant av *Gudrun*; förekom i Bohuslän och Härjedalen.

Gustava feminin form av *Gustav*.
I bruk i Sverige sedan 1670-talet.

Gustaviana feminin form av *Gustav*.
I bruk i Sverige sedan 1640-talet.

Gya smekform för *Gyrid*, förekom på 1700-talet i Skåne och Blekinge.

Gyrid nordiskt; vanligast i Östergötland och Småland.

Göle ångermanländsk variant av *Gudlög*.

Gölig variant av *Gudlög* i Hälsingland.

Gölin yngre form av *Gudlög*; förekom i Norrland.

Görel nordiskt.

Görvel danskt.

Göta svenskt.

Götilda svenskt.

H

Hamfrid sidoform till *Holmfrid*; förekom i Västergötland.

Hanna hebreiskt namn, men vanligare kortform för *Johanna*.

Harriet engelsk form av franska *Henriette*.

Hebbla tyskt, förekom i Östergötland och Finland.
SMP.

Hedda smekform för *Hedvig*.

Hedvig tyskt.
Jfr Hedda.

Helena grekiskt.
Jfr Elin, Eljena, Elna, Lena.

Helga feminin form av *Helge*.

Helvig tyskt.

Henrietta franskt (*Henriette*), feminin form av *Henri* (= Henrik).

Henrika feminin form av *Henrik*.

Hilda nordiskt.

Hildegard tyskt.
Jfr Hillegård.

Hildur nordiskt.

Hilla försvenskning av danska *Helle*.

Hillegård tyskt, ett tidigt inlån av *Hildegard*, förekom i Småland och Blekinge.
SMP.

Hillevi dansk ombildning av *Helvig*.

Hilma troligen feminin form av *Hilmar*.

Holmfrid fornsvenskt.
Jfr Hamfrid.

Hulda nordiskt.

I

Ida tyskt.

Id(d)e förekom i Jämtland ännu på 1800-talet som arvnamn.

Den första bäraren är känd, övriga är ättlingar till denna. Namnet ska inte förväxlas med Ida; se SAS 1994 sid. 75.

Iliana variant av *Juliana*, men också associerat med helgonnamnet *Ilian*; förekom på Åland.

Ilja kortform av *Iliana*; endast känt från Åland (1600–1700-tal).
Ex: Ilja Eriksdotter (1703–32) i Hästö, Kökar sn, Åland.

Inga kortform av fornsvenska namn på *Inge*-.

Ingar sydsvenskt, antingen yngre variant av *Ingi(w)ara* eller av *Ing(e)gard*, en sidoform till *Ingegerd*.

Ingeborg nordiskt.
Jfr Bolla.

Ingefrid nordiskt; förekom i Östergötland.
Jfr Ingrid.

Ingegärd nordiskt; dialektala varianter: *Ingerd*, *Ingiärd*, *Inger*, *Inggiäl*, *Ingiel*, *Ingel*, etc.

Ingelöv nordiskt; förekom i Småland.

Ingemo fornsvenskt; förekom i Småland.

Inger i södra Sverige en ombildning av *Ingegerd*, i östra och norra Sverige en talspråksform för *Ingrid*.

Ingrid sammandragning av *Ingefrid*

Irene grekiskt.

I bruk i Sverige sedan början av 1800-talet.

Isabella spansk-portugisisk form av *Elisabet*.

J

Jakobina feminin form av *Jakob*.

I bruk i Sverige sedan 1630-talet (Oterbjörk sid.146).

Jana kortform av *Juliana*, *Mariana*, *Ottoliana*, även feminin form av *Jan*.

Janna smekform för *Johanna*.

Jannika tysk diminutiv av *Johanna*, vanligt i borgerliga släkter i t.ex. Helsingborg.

Jenny engelsk smekform för *Jane* (= *Johanna*), även smekform för *Eugenia*.

Johanna feminin form av *Johannes*.
Jfr Hanna, Janna.

Jorid nordiskt.

Josefina feminin form av *Josef*.

Judit hebreiskt.

Julia feminin form av *Julius*, även kortform av *Juliana*.

Juliana feminin form av *Julianus* (romerskt kejsarnamn).
Jfr Iliana, Ilja, Julia.

Justina feminin form av *Justus* och *Justinus*.

K

Kajsa smekform för *Karin*.

Karin svensk form av *Katarina*.

Karna sydsvensk form av *Karin*.

Karolina latinskt.

Katarina grekiskt.

Jfr Karin, Kajsa, Karna.

Kerstin nysvensk form av *Kristina*.

Kerstina skånsk form av *Kristina*.

Kjella feminin form av *Kjell* eller kortform av *Kjellög*; förekom i Värend; stavningarna varierade, exempelvis *Käla*, *Kjelu*.

Kjellög yngre form av fornsvenska

Kettillög.

Jfr Kjella.

Klara latinskt.

Kornelia latinskt.

Konstantia latinskt.

Kristensa romansk diminutiv till namn på *Krist*-; förekom i Skåne.

Kristiana latinskt.

Ex: Kristiana Jansdotter, född ca 1751, död 1780 i Viks ryttaretorp, Västra Vingåker, Södermanland.

Kristina av äldre *Kristiana*.

Jfr Kerstin, Kerstina, Stina.

L

Laura italienskt (kortform av *Laurentia*).

I bruk i Sverige sedan 1730-talet.

Laurentia feminin form av *Laurentius* (latinsk form av Lars).

I bruk i Sverige sedan början av 1700-talet.

Laurina romansk dimunitiv till *Laura*.

Hornby sid. 146.

Lea hebreiskt.

I bruk i Sverige sedan 1770-talet.

Leila persiskt.

I bruk i Sverige sedan 1830-talet.

Lena kortform av *Magdalena* och *Helena*.

Lina kortform av namn som *Adelina*, *Evelina*, *Karolina*, *Nikolina*.

Linda kortform av namn som *Belinda*, *Rosalinda*, *Teolinda*.

Linnea svenskt (av blomnamnet *linnea*, uppkallad efter Carl von Linné som före adlandet hette *Linnæus*, ett namn som tagits efter en aldrig *lind* vid fädernegården).

Lisa kortform för *Elisabet* och *Lisbeta*.

Lisbet(a) försvenskning av *Elisabet*.

Lisette fransk diminutiv till *Elisabet*.

Lisken lågtyskt, diminutiv till *Elisabet*.

Liva kortform av *Olivia*.

Ex. Liva Eriksdotter (död 1718), gift 1713 med bonden Sven Olofsson i Backen, Oviken sn, Jämtland, och Liva, född 1696, dotter till bonden Anders Olofsson och Kerstin Mårtensdotter i Sota, Rödön sn, Jämtland. – Hornby sid. 146.

Lotta kortform av *Charlotta*.

Louise franskt, feminin form av *Louise* (= Ludvig).

Lovisa försvenskad form av *Louise*.

Lucia latinskt; vanligast i Jämtland. Jfr Lusse.

Lukretia latinskt.

Lusse smekform av *Lucia*, vanligast i Götaland; varianter: *Lussa* och *Lussi*.

Lydia grekiskt.

M

Magdalena hebreiskt.

Jfr Malena, Malin, Lena.

Magnhild nordiskt; vanligast i Skåne (ibland med formen *Magnilla*) samt Jämtland och Härjedalen.

Maja svensk smekform för *Maria*.

Malena svensk form av *Magdalena*; vanligast i Skåne.

Malin svensk form av *Magdalena*.

Maren dansk form av *Marina*; vanligast på Gotland och i Skåne.

Margareta sengrekiskt namn, bildat av ett persiskt ord.

Jfr Greta, Marit, Märet, Märta.

Margit svensk form av *Margareta*.

Maria grekisk form av ett hebreiskt namn; mycket vanligt i hela Sverige.

Jfr Maja.

Mariana feminin form av latinska

Marianus.

Marianne franskt, diminutiv till *Maria*.

Marina latinskt, bildat till 'mare', hav.

Jfr Maren, Marna.

Marit yngre form av *Margit*.

Marna skånsk form av *Marina*.

Marta bibliskt namn, men kan också vara en kortform för *Margareta* (via *Margta*, *Mareta*, *Marita*) och *Martina*.

Martina feminin form av *Martin*.

Matilda latinsk form av forntyska

Matthilt.

Jfr Mektild.

Mektild tyskt, sidoform till forntyska

Matthilt.

Jfr Matilda och Metta.

Melchina sannolikt tyskt.

Ex: Maria Melchina Litzberg, född 1749 i Rommele, Västergötland, dotter till kornetten Lorentz Litzberg.

Metta smekform för *Mektild* och

Märta; vanligast i Skåne.

Mikaela feminin form av *Mikael*.

Märet sidoform till *Märta*; vanligast i Jämtland och Härjedalen.

Märta ursprungligen dansk form av

Margareta.

Jfr Märet och Metta.

N

Natalia latinskt.

Nilla kortform av *Pernilla*; vanligast i Skåne.

Nora kortform av *Eleonora*.

O

Oleana feminin form av västsvenska

Ole (= Olof).

Jfr Olena.

Olena yngre form av *Oleana*.

Olga ryskt, ombildning av nordiska

Helga.

Olivia latinskt.

Belagt i Sverige från 1730-talet. Jfr Liva.

Olu variant av *Olöf*.

Olöf kvinnlig motsvarighet till mansnamnet *Olof*; vanligast i Sydsverige.

Oskara feminin form av *Oskar*.

Ottiliana latinsk form av forntyska

Odila.

I bruk i Sverige sedan 1660-talet. Jfr Ottilia och Tilla.

Ottilia variant av *Ottiliana*.

I bruk sedan 1720-talet.

P

Patricia engelskt (av *Patrik*).

I Sverige sedan 1830-talet.

Paulina feminin form av latinets

Paulinus (*Paulus*, *Paul*).

I bruk sedan 1640-talet.

Pernilla yngre form av *Petronella*;

vanligast i Skåne.

Jfr Nilla.

Petronella latinskt.

Plantina se Blandina

Prisca feminin form av latinets *Pris-*

cus.

Ex: Hustru »Prijssa» i Geta sn, Åland, nämnd vid tinget i Finström 1607 (var då sannolikt död). I almanackan 18 januari före 1901.

R

Ragnborg fornsvenskt.

Jfr Ramborg.

Ragnfrid fornsvenskt.

Jfr Ramfrid.

Ragnhild nordiskt.

Jfr Rangela.

Rakel hebreiskt.

Ramborg yngre form av *Ragnborg*.

Ramfrid yngre form av *Ragnfrid*.

Rangela yngre form av *Ragnhild*;

vanligast i Västsverige; varianter:

Ragnil, *Ragnila*, *Rangel*, etc.

Rebecka hebreiskt.

Regina latinskt.

Renata latinskt.

Rigmor tyskt; förekom i Uppland.

Rikissa diminutiv till namn på *Rik-*

(som tyska *Rikhild*), förekom i

Skåne.

Ex: Rikissa Truedsdotter, nämnd 1689 i Skoglösa, Önnestad sn.

Risa tyskt; förekom i Skåne.

Ronnug västnordiskt, av äldre *Ragn-*
veig.

Ex: Ronnug Larsdotter (1694–1731) i Skee sn (Bohuslän). – Personnamn från medeltid och 1500-tal (1957) sid. 118–24.

Rosa latinskt (substantivet *rosa* 'ros'),

även kortform för namn som *Rosalia*, *Rosaura*, *Rosalinda*, *Rosamunda*, i bruk i Sverige sedan 1700-talet.

Rosina latinskt (avlett av *rosa* 'ros'), även kortform för *Eufrosyna* (*Eufrosina*).

Rosita spansk diminutiv till *Rosa* och *Rosina*.

Runa fornsvenskt.

Rut hebreiskt.

Rådgärd fornsvenskt; vanligast i mellersta Norrland (ofta stavat *Rågiærdh*, *Rågiähl*, etc.).

S

Sabina latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1630-talet.

Sally engelsk smekform för *Sara*.

I Sverige sedan 1780-talet.

Sanna kortform för *Susanna*, använd sedan slutet av 1700-talet.

Sara hebreiskt; vanligast i Norrland.

Seborg nordiskt (kanske en sidoform till *Sigborg*); vanligast i Jämtland.

Selina latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1810.

Selma keltiskt.

I Sverige sedan slutet av 1700-talet.

Serafia latinskt, vanligt i Finland.

Ex: Serafia Mattsdotter, född 1801 i Vårdö sn, Åland, gästgivardotter. I almanackan 3 september före 1901. – Hornby sid. 151.

Serafina sannolikt av *Serafia*, kanske inspirerat av namn på *-fina*

(som *Josefina*), vanligt i Finland.

Ex: Anna Serafina Nordström, född 1822 i Sottunga sn, Åland, lotsdotter.

Sestrid sidoförform till *Estrid*; vanligast i Sydsverige.

Sibylla latinskt, i bruk i Sverige sedan 1500-talet.

Signe nordiskt, i bruk sedan 1820-talet.

Jfr Sina.

Signild nordiskt.

I bruk som svenskt förnamn i Finland sedan 1400-talet, i Sverige belagt 1838.

Sigrid nordiskt.

Sina en form av *Signe*, förekom i Skåne; variant: *Sine*.

Sissa smekform för *Cecilia*; vanligast i Sydsverige.

Sissela försvenskad form av *Cecilia*.

Skolastika latinskt.

Ex: Daniel i Gumhem, Horn sn, Östergötland, var gift med hustru Skolastika (Scholastica), enligt mantalslängderna 1662 och 1668. Hon hade prästerligt påbrå, hennes mor Marina Bengtsdotter var dotter till kyrkoherde Benedictus Nicolai Cornucindius i Odensvi, enligt meddelande från Bo Lindwall. – I almanackan 10 februari i äldre tid.

Sofia grekiskt.

Stina kortform av *Kristina* (men även *Justina* med flera).

I bruk sedan mitten av 1600-talet.

Sunniva latinisering av ett förnengelskt namn.

Förekom i Härjedalen i former som Synneff, Sunni/Sunne och Sönne, enligt meddelande från Karl Göran Eriksson.

Susanna grekisk form av ett hebreiskt namn.

Svea svenskt.

I bruk sedan 1810-talet.

Svenborg nordiskt (svenskt); vanligast i Småland och Skåne.

Sönne se Sunniva

T

Taga feminin form av *Tage*.

Belagt i Sverige första gången 1808.

Tekla grekiskt.

I bruk i Sverige sedan 1760-talet.

Teresia latinsk form av spanska *Teresa*, möjligen av iberiskt ursprung.

Teodora feminin form av *Teodor*.

Tilla sannolikt kortform av *Ottilia* eller *Ottiliana*; förekom i Dalarna.

Tolla kortform av fornsvenska *Törlof*; vanligast i Sydsverige.

Tona nordiskt; förekom i Bohuslän.

Tora nordiskt, kortform av kvinnonamn på *Tör-*.

Torborg nordiskt.

Tova nordiskt, kortform av kvinnonamn som *Törfrid*, *Torvi*, *Torvar*.

Trina kortform av *Katarina*.

Truen sydsvenskt.

Tullia feminin form av ett romerskt släktnamn, även använt som latinsk form av *Tolla*.

Tyra latinisering av *Tyre*.

Tyre nordiskt, ursprungligen *Tyrvi*; vanligast i Skåne.

Tören variant av *Tyre*; förekom i Värmland och Göttinge.

U

Ulla smekform av *Ulrika*.

Ulrika feminin form av *Ulrik*.

Una nordiskt (men också feminin form av *Uno*).

Ursilla variant av *Ursula*; i Jämtland ibland skrivet *Årsil*.

Ursula latinskt; variant: *Ursilla*.

V

Valborg tyskt.

Vendela kortform av tyska namn på *Wendel*.

Veronika latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1640-talet. Jfr Fronika.

Vibeke danskt (ursprungligen lågtyskt) namn; sidoform *Viveka*.
I bruk i Sverige sedan 1640-talet.

Viktoria latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1660-talet.

Vilhelmina latinskt.

I bruk i Sverige sedan 1670-talet.

Virginia latinskt.

Viveka sidoform till *Vibeke*.

I bruk i Sverige sedan 1790-talet.

Å

Åleta se Aletta

Årsil se Ursilla

Åsa nordiskt; vanligast i Västsverige.

Ä

Ärngunna fornsvenskt; förekom i Småland.

Ö

Öborg se Edborg

Ödborg se Edborg

Ödgun fornsvenskt; förekom i Värmland.

Ödgärd fornsvenskt; vanligast i mel-
lersta Norrland.
Modér sid. 69.

Öllegård danskt.